

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 7/2014

Cena \$ 2.50

JULY 2014

Kostel sv. Cyrila a Metoděje v Prostějově

V roce 2013 slavil náš národ 1150. výročí příchodu slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Tomuto tématu jsme věnovali řadu článků i v Hlasech národa. Rok po jubileu publikujeme jako ozvěnu článek PhDr. Karla Kavičky o kostele sv. Cyrila a Metoděje v Prostějově, který byl doslova a do písmene z trosek obnoven ke cti a slávě Boží.

Kostel postavil v letech 1759 až 1766 řád bratří kapucínů z Olomouce dle zásad františkánské architektury a byl zasvěcen sv. Barboře. Slibně se rozvíjející působení příslušníků řádu v Prostějově ukončil císař Josef II., který nový kostel zrušil svým rozhodnutím z 26. června 1784. Nemovitý majetek byl dán do dražby. Kostel získala rakouská armáda.

Ta v něm zřídila skladiště. Po odvozu veškerého mobiliáře (oltáře, kazatelna, lavice, obrazy, sochy, lustry) uskladnili v kostele postele a jiné zařízení, sloužící k ubytování a vybavení kasáren. V boční kapli zřídili kovárnu!

V roce 1860 císař František Josef, svým rozhodnutím z 20. listopadu, věnoval celý objekt i s pozemky městu Prostějovu. Kostel po převzetí městem sloužil nadále jako skladiště. Jeho vnitřní prostory zpusťly, kostelní okna byla

do poloviny výšky zadržena. Tehdejší stav kostela vyličil místní tisk: „Kostel, jenž v nynějším svém stavu neslouží nikterak k okrase města, neboť na každého kolemjdoucího činí trapný dojem, a jenž spojenými silami má být vrácen svému původnímu účelu...“ (Hlasy z Hané z 11. 11. 1899).

Obnova kostela

Impuls vyšel od městské rady, která se na svém zasedání 22. dubna 1899 usnesla, že bývalý kostel bude opět navrácen bohoslužebným účelům. Bude opraven a dedikován na titul Navštívení Panny Marie. Na návrh kněze P. Karla Kráčmara změnili dedikaci na nový titul sv. Cyrila a Metoděje.

Obnova a přestavba kostela byla provedena podle projektu firmy Konečný-Nedělník, která změnila celkový vzhled chrámu. Obnovený kostel slavnostně požehnal (benedikoval) 21. října 1906 P. Antonín Vrána.

Péče o kostel byla svěřena obětavému správci P. Františku Starému, který působil jako kněz - deficient na severní Moravě, kde se uprostřed krásné jeseňnické přírody snažil vyžít ze své malé penze a současně prospět svému zdraví. Zde se seznámil s P. Karlem Dostálem-Lutinovem. Ten P. Starého obdivoval pro jeho úctu ke sv. Cyrilu a Metoději a pro jeho znalost staroslověnštiny. Navázali přátelství. Když byl P. Karel Dostál - Lutinov v roce 1904 zvolen farářem v Prostějově a městská rada hledala kněze pro obnovený kostel, navrhl na tuto funkci P. Františka Starého. Ten místo přijal a začal v Prostějově působit začátkem roku 1905. Kostel sloužil věřícím po celou dobu I. republiky, v dobách válečných i v prvních letech komunistického režimu. Nikdo netušil, že se blíží doba, kdy všechny oběti a práce předcházejících generací opět přijdou nazmar.

Oltáře, sochy, obrazy leží na zemi v prachu a špíně.

Kostel po roce 1950

Koncem 50. let se začala v Prostějově stavět panelová sídliště. Lidé se stěhovali do města za práci. Komunistický režim naopak nechal chátrat historické budovy města, zejména církevní památky. Po smrti P. Františka Starého († 2. 8. 1961), farář a děkan P. Ignác Dragoun konal v kostele pravidelné bohoslužby o nedělích a svátcích. To se však změnilo po jeho smrti († 12. 2. 1963). Nový duchovní správce zde slavil ještě dne 5. července 1963 při patrocinii kostela mši svatou, ale později zde bohoslužby přestal konat.

„Stavba byla ponechána bez nejmenší opravy a začala chátrat. Nátěry krytiny na věžích se začaly odlupovat, hodiny nebyly natahovány a přestaly fungovat. Trvale otevřenými okenicemi věže lomcovaly větry, do věže se nastěhovala hejna holubů. Chátrala i střecha nad lodí a presbytářem, oplechování střechy i okapní žlaby a svody korodovaly, děrami začínala stékat voda po fasádě kostela. Později začala opadávat omítka ve velkých plochách. Opravy tohoto památkově chráněného objektu zůstávaly jen na papíře...“ čteme zápis v Pamětní knize kostela Povýšení sv. Kříže.

Pokračování na str. 20

K pláči zdevastovaný kostel.

Foto na titulní straně:

Kostel sv. Cyrila a Metoděje v Prostějově

Cyrlometodějské přímlyvy

Dej, všemohoucí štedrý Bože:

Abychom svaté knihy, které nám
svatí Cyril a Metoděj přinesli,
chovali v úctě a četli z nich v rodinách svým dětem!

Abychom slova Boží, která do našeho jazyka přeložili,
ochotně přijímali, zbožně rozjímali a v životě se jimi řídili!

Abychom liturgii, kterou nám národním jazykem
učinili pochopitelnou, hluboce a pravdivě prožívali
a nacházeli v ní sílu k životu!

Abychom svůj národní jazyk, kterým díky soluňským
bratřím můžeme chválit Boha, uchovávali čistý
a krásný i v jeho běžném všedním užívání!

Abychom pro zásluhy svatých Cyrila a Metoděje,
kteří vychovali první generaci našich kněží,
měli vždy dostatek vzdělaných pastýřů,
kteří by nás vedli k tobě!

Abychom po vzoru svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje
srozumitelně mluvili o tvé slávě
a přinášeli radostnou zvěst!

Abychom se s pomocí svatých Cyrila a Metoděje,
kteří káceli modly a vedli lidi ke svobodě dětí Božích,
uměli vzepřít moderním modlám,
které nás lákají a pak zotročují!

Abychom byli hrdí na svou národní kulturu,
kterou svatí Cyril a Metoděj založili,
a milovali svou vlast, chránili ji a ve všem zvelebovali!

Abychom z díla svatých patronů Evropy,
kteří usilovali o mír a jednotu našeho kontinentu,
pochopili význam rozmanitosti v jednotě
a pečovali o křesťanský základ moderního evropanství!

Abychom na přímlyvu svatých Cyrila a Metoděje,
kteří nás učili zákonu Božímu a vytvořili náš první
zákon státní, žili před Bohem bezúhonně a pečovali
o spravedlnost a pořádek v našem státě!

Modleme se:

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme ti, že jsi nám poslal
svaté Cyrila a Metoděje a za poklad, který nám přinesli.
Děkujeme ti, žeš nám ho zachoval, i když jsme si ho
mnohokrát dost nevážili. Prosíme tě, abychom plně po-
chopili, že víra je odpověď člověka na tvé slovo, a přijetí
tvého Syna, který přichází, aby nám otevřel cestu k pra-
vému životu. Prosíme proto, abys naši víru upevnil a po-
máhal nám ve svornosti stavět na základech, které svatí
bratři ve svorné jednotě lásky položili. Prosíme o to
skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Prof. PhDr. P. Petr Piřha

Sv. Cyril a Metoděj na hlavním oltáři kostela v Prostějově

Svatí Cyrile a Metoději,

bez ustání prostě snažně
za vyvolené stádo své,
zahánějte strasti a vysvobozujte je
z béd a nebezpečností.
Osvět'te nám oči, srdce a rozum
posilněte, abychom šli,
jak náleží, v šlépějích vašich.
Vezměte na sebe naše nemoci
a poskytněte sílu shůry,
abychom byli důstojně živi v Kristu,
a tak se stali dědici vaší práce
a hlasateli pravé víry,
kterou jste nám odkázali,
abychom všichni jednohlasně
oslavovali třikrát svaté božství
Otce i Syna i Ducha svatého,
nyní i vždycky i na věky věků.
Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

15.neděle v mezidobí - 13.července 2014

1. ČTENÍ - Iz 55, 10-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svažuje zem a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozséváče a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyšlo z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 18-23

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobeno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

EVANGELIUM - Mt 13, 1-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozséváč vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní: trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení slyš!“ Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví: 'Budete stále poslouchat, a neporozumíte, ustavičně budete hledět, a nevidíte. Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavřeli, aby očima neuviděli, ušima neuslyšeli, srdcem neporozuměli a neobrátili se - a já je neuzdravil.' Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neuslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobenství o rozséváči. Když někdo slyší slovo o Božím království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný.“

16.neděle v mezidobí - 20.července 2014

1. ČTENÍ - Mdr 12, 13-19

Čtení z knihy Moudrosti.

Kromě tebe není boha, který by se o všechno staral, nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě. Neboť tvá moc je základ spravedlnosti a to, žeš pánem, činí tě shovívavým ke každému. Vždyť sílu ukazuješ jen tomu, kdo nevěří v tvou svrchovanou moc, a trestáš vzdor těch, kdo ji znají. Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš a nás vedeš se vši šetrností, neboť kdykoli chceš, máš moc vždycky v ruce. Takovým jednáním jsi poučoval svůj lid, že spravedlivý musí být lidumilný. Svým synům poskytuješ radostnou naději, že po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

2. ČTENÍ - Řím 8, 26-27

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vhodně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit. A Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přimlůva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.

EVANGELIUM - Mt 13, 24-43

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš předložil zástupům toto podobenství: „Nebeské království je podobné člověku, který naseł na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel. Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: 'Pane, copak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?' On jim odpověděl: 'To udělal nepřítel.' A služebníci mu řekli: 'Máme jít a sesbírat ho?' On však řekl: 'Ne. Jinak byste při sbírání plevele mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní - a o žních řeknu žencům: 'Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.'“ Předložil jim další podobenství: „Nebeské království je jako hořčičné zrnko, které člověk vzal a zasel na svém poli. Je sice menší než všechna semena, ale když vyroste, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“ Pověděl jim jiné podobenství: „Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měřic mouky, až se všechno prokvasilo.“ To všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: 'Otevřu ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.' Potom rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: „Vylož nám to podobenství o pleveli na poli.“ Odpověděl: „Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého. Nepřítel, který ho zasel, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé. Jako se sbírá plevel a spaluje se v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své andělé, ti posbírají z jeho království všechny svůdce a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivě pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. Kdo má uši, slyš!“

17.neděle v mezidobí - 27.července 2014

1. ČTENÍ - I Král 3, 5.7-12

Čtení z první knihy Královské.

Hospodin se zjevil Šalomounovi ve snu v noci. Bůh pravil: „Žádej si, co bych ti měl dát.“ Šalomoun řekl: „Hospodine, můj Bože,

tys učinil svého služebníka králem místo Davida, mého otce. Ale já jsem mladíček a nevím si rady. Tvůj služebník je však uprostřed tvého lidu, který sis vyvolil, lidu četného, který nelze pro množství ani sečíst ani odhadnout. Dej proto svému služebníku chápavé srdce, jak vládnout nad tvým lidem a rozlišovat dobro a zlo, neboť kdo by jinak mohl vládnout nad tímto tak početným lidem?" Pánu se líbilo, že Šalomoun žádal právě toto, a proto mu řekl Bůh: „Poněvadž jsi žádal právě toto a nežádal sis dlouhý věk ani bohatství ani život svých nepřátel, ale přál sis chápat právo, hle - splním tvá slova. Dám ti moudré a prozíravé srdce, že nebylo podobného před tebou, ani po tobě podobné nepovstane.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 28-30

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které napřed poznal, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratrů. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.

EVANGELIUM - Mt 13, 44-52

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl zástupům: „Nebeské království je podobné pokladu, ukrytému v poli. Když ho člověk najde, zakryje ho a s radostí nad ním jde, prodá všechno, co má, a to pole koupí. Nebeské království je také podobné obchodníkovi, který hledá vzácné perly. A když najde jednu drahocennou perlu, jde, prodá všechno, co má, a koupí ji. Dále je nebeské království podobné síti, která se spustí do moře a zahrne všechno možné. Když je plná, rybáři ji vytáhnou na břeh, posadí se, co je dobré, vyberou do nádob, co však za nic nestojí, vyhodí. Tak to bude při skonání věků: Vyjdou andělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí je do ohnivě pece. Tam bude pláč a skřípění zubů. Rozuměli jste tomu všemu?“ Odpověděli: „Ano.“ A on jim řekl: „Proto každý učitel Zákona, který se stal učedníkem nebeského království, je jako hospodář, který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré.“

18.neděle v mezidobí - 3.srpna 2014

1. ČTENÍ - Iz 55, 1-3

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žízníte, pojdte k vodě; i když jste bez peněz, pojdte, zásobte se a jezte bez peněz a zdarma víno a mléko! Proč vydávat peníze za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojdte ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Sjednám s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 35.37-39

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabítí? Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který nás miluje. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocností, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

EVANGELIUM - Mt 14, 13-21

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z měst za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné. K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu.“ Ale Ježíš jim řekl: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!“ Odpověděli mu: „Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby.“ Ježíš řekl: „Přineste mi je sem.“ A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzhledl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům. Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

19.neděle v mezidobí - 10.srpna 2014

1. ČTENÍ - I Král 19, 9a, 11-13a

Čtení z první knihy Královské.

Když přišel Eliáš k Boží hoře Chorebu, přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!“ Hospodin přecházel: prudký a silný víchř, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve víchru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. ČTENÍ - Řím 9, 1-5

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Mluvím pravdu - vždyť jsem Kristův - nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvicené Duchem svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci izraelského národa a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus - Bůh, který je nade všechno, buď velebený navěky! Amen.

EVANGELIUM - Mt 14, 22-33

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš nasýtil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a krácel po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, krácel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však silný vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží Syn.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. června 2014

Politické události

Lavičky Václava Havla

Na světě jich je zatím teprve pět. Washington, Dublin, Barcelona, Praha a teď České Budějovice. Lavička Václava Havla, která má připomínat odkaz posledního československého a prvního českého prezidenta a sloužit občanům ke společnému setkávání a dialogu, byla za přítomnosti Havlových přátel odhalena ve středu 11. června v kampusu Jihočeské univerzity. „Věřím mladé generaci, nejenom vysokoškolákům, ale i středoškolákům, že odkaz Václava Havla a jeho myšlenky ponese dál. Připomíná nám, abychom byli extrémně citliví k plíživým totalitám, které je třeba ignorovat, napravit a vysvětlovat,“ zdůrazňoval rektor Jihočeské univerzity Jiří Grubhoffer ve svém projevu s tím, že právě kampus univerzity je pro poslání Havlovy lavičky příznacným místem. Také proto by se příští lavička Václava Havla měla objevit v anglickém Oxfordu. „Byla by to velmi symbolická lokalita. Jde o univerzitu, která se v 80. letech minulého století hodně věnovala české undergroundové a disidentní kultuře,“ vysvětlovala ředitelka knihovny Václava Havla Marta Smolíková.

Projekt vymyslel český velvyslanec ve Washingtonu Petr Gandalovič a do realizace se pustil Bořek Šípek. Lavičku tvoří dvě křesla zdobená skleněnými ozdobami ve tvaru srdce a šneka, která jsou spojena kulatým stolem, jehož středem prorůstá lípa.

„Jsou to dvě křesílka, která jsou mírně natočená k sobě tak, aby se lidé mohli koukat do očí a vést dialog. Václav Havel byl milovník dialogů a diskuse. Doufám, že ten, kdo se na ni posadí, si připomene jeho odkaz,“ vysvětloval Šípek.

Slavnostnímu odhalení byl kromě někdejšího disidenta a ministra vnitra Jana Rumla či novináře Karla Hviždaly přítomen i bývalý ministr zahraničí a prezidentův kancléř Karel Schwarzenberg. „Václav Havel byl můj přítel, je to největší Čech uplynulých desítek let. Kdekoliv jsem byl jako ministr zahraničí ve světě, vždy se mě na něj ptali. Je smutné, že v zahraničí si ho váží mnohem víc než my tady doma. Dokonce v daleké Saudské Arábii o něm věděli vše a tady nevíme nic,“ smutnil Schwarzenberg, dnes předseda opoziční strany TOP 09. Podle něj ale Havel o podobné pocty nestál. „Na jedné straně mám radost, že si ho alespoň takhle připomínáme, ale měli bychom přemýšlet, co opravdu udělat pro to, abychom za odkaz Václava Havla bojovali a ne po něm jen pojmenovávali ulice a lavičky. Když se podívám na naši zahraniční politiku, která se kvůli byznysu zřídka lidských práv, zdá se mi, že odkaz Václava Havla ve všem opouštíme.“

Podzimní volby mají první kandidáty

Komunální volby se usku- teční spolu s prvním kolem senátních voleb 10. a 11. října, před dvěma týdny rozhodl o termínu prezident Mi-

loš Zeman. Občané budou na podzim vybírat zastupitelstva obcí, městských obvodů, městských částí ve statutárních městech a zastupitelstva Prahy a volit 27 (třetinu) senátorů. V tomto týdnu schválila své kandidáty do Senátu opoziční ODS. Občanští demokraté na republikovém sněmu strany v Brně schválili 23. června většinu svých kandidátů do horní komory parlamentu. Jsou mezi nimi lékaři, starostové, advokáti i učitelé. Strana si ponechala delší lhůtu na výběr pro obvod v Praze 1 a 5 a v Kladně. Zatím mají jasno o 22 kandidátech, mezi kterými je jedna žena. V obvodech Česká Lípa, Olomouc, Uherské Hradiště, Rychnov nad Kněžnou a Přerov chtějí jednat o spolupráci s TOP 09, bývalým koaličním partnerem ve vládě Petra Nečase. Jak informovalo tiskové oddělení ODS, každá ze stran by postavila kandidáta ve třech obvodech a kandidáty druhé strany by podpořila. V komunálních volbách se pražská TOP 09 může pochlubit zajímavou tváří na kandidátní listě – za lídra zvolila primátora Tomáše Hudečka a dalším kandidátem je šéf představenstva hokejové Sparty Petr Bříza, který před čtyřmi lety kandidoval za ODS.

Ze Slovenska

Andrej Kiska složil prezidentský slib

Krátce před polednem 15. června začala v Bratislavě na slavnostní schůzi parlamentu inaugurace nového prezidenta. Andrej Kiska se stal čtvrtým slovenským prezidentem od rozdělení Československa. Poprvé se funkce ujal člověk bez jakékoliv politické a stranické minulosti – tento fakt sám během projevu

zdůraznil. Chce bezkonfliktně spolupracovat s vládou a parlamentem. „Slibuji na svou čest a svědomí věrnost Slovenské republice. Budu dbát o blaho slovenského národa, národnostních menšin a etnických skupin žijících ve Slovenské republice. Svoje povinnosti budu vykonávat v zájmu občanů a budu zachovávat i obhajovat ústavu a ostatní zákony,“ tak zněl jeho prezidentský slib, který pronesl s rukou na ústavě, a následně ho stvrdil svým podpisem.

V projevu, který je k přečtení na SME.sk, připomněl, že za dva roky bude Slovensko předsedat Evropské unii: „Budou podporovat vládu, aby se Slovensko na předsednictví dobře připravilo, a budu nabádat k tomu, aby se tato naše úloha nestala předmětem vnitropolitického boje. Slovenské předsednictví a jeho příprava budou příležitostmi, abychom víc hovořili o tom, že naše členství v EU není jen o fondech, o regulaci žárovek, nebo dokonce o hrozbě pro naši suverenitu. Evropská unie má hlubší smysl. Je především projektem míru v Evropě, projektem spolupráce a soudržnosti národů v tomto prostoru, kde už dvakrát vypukly světové války. Projektem, který svým členům umožňuje budovat a posilovat demokratické instituce, otevřenou ekonomiku a právní stát.“ Svou funkci chce pojmout úplně jinak než jeho předchůdci. „Mám pocit, jakoby slovenským politikům chyběly velké cíle a schopnost nadchnout lidi. Dnes je v zemi hrdinstvím to, co by mělo být samozřejmostí, například nebrat úplatky nebo postavit se za slabší,“ řekl Kiska a hned po inauguraci ukázal, jakým směrem se chce ubírat on.

Na bohoslužbu vyrazil do katedrály sv. Martina pěšky. Zdravil se s lidmi a objímal děti. K novému prezidentovi se mohl dostat úplně každý, jeho ochranka měla plné ruce práce. Na zahradě paláce pohostil pozvané děti z dětských domovů, seniory a lidi bez domova. Přestože na jeho adresu před volbami padala nařčení z lichvářství a z napojení na scientology, lidé na setkání s novým prezidentem reagovali veskrze pozitivně.

V Česku se o Kiskovi mluví také v dobrém. Například Luboš Palata o něm pro iDnes.cz napsal, že jeho zvolení je po odstavení Vladimíra Mečiara v roce 1998 nebo po přijetí eura další výhrou Slovenska. Do úřadu se podle něj dostal „dobře zajištěný filantrop z Popradu, který ke svým miliónům přišel slušným podnikáním a dlouhá léta se už jen věnuje charitě, jež si pod značkou Dobrý anděl získala na Slovensku skvělé jméno a skutečně pomáhá nejpotřebnějším.“

Hned v pondělí po inauguraci jel Kiska do Budapešti na summit prezidentů visehradské čtyřky. Na první oficiální návštěvu zamíří 9. července na pozvání Miloše Zemana do Prahy.

Kiska získal v druhém kole březnových voleb 59,4 % hlasů, a porazil tak stávajícího premiéra Roberta Fica. V úřadu nahradil prezidenta Ivana Gašparoviče, kterému vypršel již druhý pětiletý mandát.

Ekonomika

Ekonomika stručně

* Penze porostou znovu tempem jako před škrtů vlády Petra Nečase. Od 1. ledna 2015 se budou zvyšovat o celou inflaci a třetinu růstu průměrné mzdy. Zákon vládní koalice o

důchodovém pojištění podpořili 20. června i opoziční poslanci KSČM, Úsvitu a někteří poslanci ODS. Průměrný důchod je v ČR necelých 11 tisíc korun a v průměru si senioři nově polepší o 200 korun, při letošní valorizaci to bylo jen o 45 korun.

* Americký internetový obchod Amazon definitivně ustoupil od výstavby logistického centra v Brně. Firma nenalezla shodu s místními zastupiteli ohledně výstavby chybějícího nájezdu na dálnici a po zdoluhavých a neplodných jednáních se rozhodla hledat jinde. Nepomohla ani v květnu schválená aktualizace územního plánu. Slibovaná investice ve výši tří miliard korun měla přinést 1500 pracovních míst. Menší sklad u Prahy v Dobrušce by naopak měl být hotov již koncem roku 2015.

Kurzovní lístek

27. 6. 2014 (střed)

EUR, 1	27.460
Kanada, 1	18.864
USA, 1	20.162

Kultura

Den Kozla přilákal do Popovic tisíce návštěvníků

Velké Popovice u Prahy v sobotu 14. června téměř praskaly. Místní pivovar totiž pořádá každoroční červnový festival Den Kozla. Letošní 22. ročník však byl v lečems netradiční. Nešlo o pouhou pravidelnou oslavu piva, připomínalo se hlavně 140. výročí založení Velkopopovického pivovaru. Pro takovou příležitost připravil pivovar pro návštěvníky mnoho atrakcí a doprovodných programů. K ochutnání byl speciální nefiltrovaný ležák uvařený jen kvůli slavnosti. Na jeho výrobě se prý podílela i kapela Divokej Bill, která byla hlavním hudebním lákadlem festivalu. Do

Popovic se návštěvníci mohli dostat stylovým historickým parním vlakem, který po dvou letech obnovil svůj provoz na festival. Akce začala již v devět hodin ráno reprodukovnou hudbou, kdy se k pivovaru postupně začaly sjíždět davy. Den Kozla potom zahájili manažer pivovaru Jaroslav Hacko a obchodní sládek Vojtěch Homolka. A zábava mohla začít v plném proudu. Na pódiu se vystřídala mnohá hudební vystoupení. Harmonikář a jeho prostonárodní písně staré Prahy, skupina Šlapeto, která slavnostně pokřtila své nové CD, Děda Mládek Illegal Band. Sto zvířat a nakonec již zmiňovaná kapela Divokej Bill. V pravé poledne se narážel 140 litrový sud nefiltrovaného kozla, kterým si přednostně přípili lidé s příjmením Kozel či Kozlová. "Festival si parádně užívám. Je tu úžasná atmosféra," hodnotila Den Kozla jedna z návštěvnic a upřesnila, že se právě vrátila z prohlídky pivovaru a ještě se chystá na show v čepování piva. Mimo hudební vystoupení, ochutnávky piva a návštěvy samotného pivovaru mohli návštěvníci také ochutnat staročeská tradiční jídla, zhlédnout lidová řemesla a nebo se zapojit do soutěží – např. do velmi oblíbené soutěže v pití piva. Za tleskotu a uznalého pískání zakončila festival skupina Divokej Bill.

Znovuzrozená Lucie třikrát za sebou vyprodala pražskou O2 arénu

Poprocková skupina Lucie se po deseti letech vrátila na koncertní pódia a ve dnech 10.-12. června vystoupila se svými největšími hity v Praze. Vystoupení, která byla součástí turné zahájeného 26. května v košické Steel Areně, odstartovala klasikou – Amerika rozezpívala zaplněnou halu.

„Uděláme si mejdan?“ Privítal fanoušky David Koller poté, co společně s Robertem Kodymem, baskytaristou P.B.CH. a klávesistou Michalem Dvořákem vyjeli na pódium na výsuvné plošině. Lucie zahrála v původním složení, doplněná smyčcovým kvartetem, synem Davida Kollera a jako host se skupinou vystoupila také Lenka Dusilová. Program nabídl nejznámější hity kapely jako Šrouby do hlavy, Panic, Oheň, Černí andělé a na svou si přišli i nejstarší pamětníci, když zazněly skladby například z roku 1990. Comebackové turné bylo skutečnou megashow. Během koncertů byla využita scéna navržená Martinem Hruškou a s ní velkoplošná tematická projekce Tomáše Mašína, která se střídala se záběry na samotné hudebníky. Nechyběly ani ohně, pyrotechnické a světelné efekty a u Medvídky třípytky vystřelené do nadšených lidí. Koncerty potom ještě vygradovaly při prvním přídavku Krev a rock'n'roll, kdy David Koller bubnoval na hydraulickém ramenu, které ho vyneslo nad hlavy diváků. V přídavcích se objevily také další staré hity jako Troubit na trumpety by se nám líbilo či Dotkn se ohně. To vše zakončila opět úvodní píseň Amerika. Turné skupiny, jejíž očekávaný návrat je označován za jednu z klíčových událostí roku na české hudební scéně, vzbudilo obrovský zájem fanoušků. Po prvním koncertu v Košicích kapela pokračovala v Bratislavě a jen tam stadion zaplnilo 10 000 lidí. Následovaly další koncerty v Brně a Ostravě a šňůru zakončí Lucie 26. června v Plzni. I přesto se ale mohou její příznivci těšit ještě na jedno vystoupení, a to 5. července na festivalu Rock for People v Hradci Králové.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Sto padesát milionů dětí je nuceno pracovat

Výzvou proti využívání dětské práce zakončil papež František svou generální audienci ve středu 22. června 2014. Učinil tak u příležitosti Světového dne proti dětské práci, který si světové společenství připomnělo následujícího dne. Papež s letákem Světového dne v rukou prohlásil: „Desítky milionů dětí – slyšíte dobře: desítky milionů! – jsou nuceny pracovat v ponižujících podmínkách, jsou vystaveny různým způsobům otroctví, zneužívání, špatnému zacházení a diskriminací.“

Papež následně vyzval mezinárodní společenství, aby rozšířilo společenskou ochranu mladistvých. K přítomným lidem – a zejména k rodinám – se obrátil s výzvou, aby se zasazovali o prosazování ochrany důstojnosti a zdravého růstu dětí. „Pokojné dětství umožní dětem, aby se dívaly na děti i na budoucnost s důvěrou. Všechny vás vyzývám, abyste prosili Pannu Marii, která v náručí chovala Ježíše, za tyto děti, které jsou využívány skrze práci a také skrze zneužívání,“ uvedl římský biskup.

Během generální audience mluvil papež František i o daru bázně Boží, který člověka upozorňuje, žije-li v hříchu. „Když někdo žije špatně (...), když využívá ostatní, když je týrá, když žije pouze pro peníze, pro marnivost, moc nebo pýchu, svatá bázeň Boží nás upozorňuje: Pozor! Se vši touto mocí, se všemi těmito penězi, s veškerou tvou pýchou, s celou tvou marnivostí nebudeš šťastný. Nikdo si nemůže vzít na druhý břeh ani peníze, ani moc, ani marnivost nebo pýchu. Nic! Můžeme si vzít s sebou pouze lásku, kterou nám dá Bůh Otec, Boží pohlazení, námi přijaté z lásky,“ prohlásil papež.

Světový den proti dětské práci si světové společenství připomíná od roku 2002, a to vždy 12. června. Podle organizace UNICEF se odhaduje, že na celém světě pracuje 150 milionů dětí mezi 5 a 14 lety. Dětská práce je podle organizace současně příčinou i důsledkem chudoby a ohrožuje vzdělání nebo bezpečnost dětí.

Zemřel jezuita P. Josef Cukr

Ve věku 97 let zemřel ve čtvrtek 26. června 2014 P. Josef Cukr, SJ, politický vězeň nacismu i komunismu, dlouholetý duchovní správce Bohosudova na Teplicku a v posledních letech člen jezuitské komunity na Velehradě. Rozloučení se zesnulým se uskutečnilo ve středu 2. července 2014 při mši svaté od 15.00 hodin ve velehradské bazilice. Poté bylo jeho tělo uloženo do řádového hrobu na zdejším hřbitově.

P. Josef Cukr se narodil 2. ledna 1917 v Boršicích na Moravském Slovácku a vyrůstal v nedalekém mlýně. Po maturitě na velehradském gymnáziu vstoupil v roce 1936 do jezuitského noviciátu v Benešově, kde absolvoval i filozofická studia, která ukončil v roce 1941. Poté působil rok na Velehradě. Po dvou letech teologických studií v Praze byl

zatčen za odposlouchávání porad gestapa a předávání těchto informací odboji. Část trestu strávil v pankrácké věznici a část v koncentračním táboře Terezín. Teologická studia dokončil v Anglii na Heythrop College, kde byl 12. září 1946 vysvěcen na kněze.

Po návratu do vlasti byl poslán obnovit gymnázium v Bohosudově, o jehož chod se jako ministr staral až do roku 1949. Během třetí probace na Hostýně byl v roce 1950 stejně jako všichni řeholníci zatčen a internován. Vojnu strávil v letech 1950–1952 v Pomocných technických praporech. Během této služby byl zatčen a odsouzen k jedenácti letům vězení. Seznam míst, kde byl vězněn a nuceně pracoval, obsahuje všechny těžké věznice jako Mírov, Pankrác, Jáchymov, Kartouzy a Leopoldov. Po velké amnestii v květnu 1960 odešel na Slovácko, kde pracoval jako skladník v Huštěnovicích u Uherského Hradiště. Když mu byla v roce 1968 umožněna kněžská služba, vrátil se do Bohosudova k bazilice Panny Marie. Slavné sliby složil dne 15. srpna 1969 v kostele sv. Ignáce v Praze. V Bohosudově působil jako duchovní správce až do konce komunismu. Díky němu zde v této době nezanklo poutní místo.

V těchto dvaceti letech opravil nejen bohosudovskou baziliku, ale i dalších deset kostelů v okolí. Po odchodu sovětských vojsk z objektu bohosudovského gymnázia převzal budovy, obnovil zde gymnázium a inicioval zřízení základní školy. V milovaném Bohosudově působil dalších jedenáct let a v září 2001 odešel na Velehrad. Zde žil v jezuitské komunitě a vypomáhal v duchovní správě. Ve čtvrtek 26. června 2014 před třetí hodinou odpoledne odevzdal svou duši Pánu.

P. Josef Cukr se stal nositelem medaile Za zásluhy I. třídy, kterou mu v roce 1999 udělil prezident Václav Havel, a od října 2006 čestným občanem města Krupky, jehož součástí je Bohosudov.

Zelená hora přivítá v srpnu tisíce poutníků

V sobotu 30. srpna 2014 proběhne ve Žďáru nad Sázavou Národní pout' rodin 2014. Poutníci z celé republiky tak mohou i při této příležitosti navštívit poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře, který se vrací do správy Římskokatolické církve. V brněnské diecézi probíhají poutě rodin ve Žďáru nad Sázavou již jedenáctý rok a pravidelně se jich účastní kolem dvou tisíc mladých rodin. Letošní pout' proběhne pod heslem: *Fandíme rodině* jako národní setkání. Bohoslužbě v sobotu 30. srpna 2014 od 10.30 hodin bude předsedat kardinál Dominik Duka. Na závěr poutního dne ve městě se v 16.00 hodin vydá procesí poutníků do kostela na Zelené hoře. V rámci přípravného programu bude v pátek 29. srpna 2014 od 18.00 hodin slavit mši přímo v poutním kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

Podle zpráv České biskupské konference

Mír vyžaduje více odvahy než válka

Židovská, křesťanská a muslimská modlitba ve Vatikánu

Setkání církevních a státních představitelů při modlitbě za mír

Během historického setkání se v neděli 8. června 2014 ve Vatikánu modlili za mír ve Svaté zemi papež František, izraelský prezident Šimon Peres a prezident Státu Palestina Mahmúd Abbás. Přítomen byl také konstantinopolský patriarcha Bartoloměj I.

„K míru je třeba odvahy, mnohem více než k vedení války,“ prohlásil papež František během nedělních modliteb za mír. Ve vatikánských zahradách se jich zúčastnil izraelský prezident Šimon Peres, prezident Státu Palestina Mahmúd Abbás a konstantinopolský patriarcha Bartoloměj I.

Oba prezidenty papež František pozval k modlitbě za mír během své nedávné cesty do Svaté země. *„Nabízím svůj dům, aby hostil toto modlitební setkání,“* pronesl tehdy papež poté, co z politických důvodů nebylo možné modlitby uspořádat přímo ve Svaté zemi. Podle Františka nemělo setkání politický cíl, účelem bylo prosit Boha o mír. *„Uslyšeli jsme povolání, na které musíme odpovědět: Povolání rozbít spirálu nenávisti a nepřátelství, rozbít ji jediným slovem: Bratře. Abychom mohli říci toto slovo, musíme všichni pozvednout oči k nebi a poznat, že jsme děti jednoho Otce,“* řekl dnes papež.

Tři modlitby

Během setkání zazněly tři oddělené bloky modliteb – židovské, křesťanské a muslimské. Každá část měla stejnou strukturu. V úvodu zástupci náboženství pronesli chválu Bohu za dar stvoření a za to, že všechny stvořil jako součást jedné lidské rodiny. Následovala prosba za odpuštění za chvíli, kdy jsme nejednali jako bratři a sestry, každý blok byl pak ukončen modlitbou za mír ve Svaté zemi.

„Kéž bychom byli hodni opravdového zachování při kázání milovat bližního jako sami sebe, z celého srdce, celým tělem, duší i majetkem,“ obrátil se k Bohu člen židovské delegace. Ekumenický patriarcha Bartoloměj četl pasáž z proroka Izaiáše o novém nebi a nové zemi, po níž zazněla kající modlitba sv. Jana Pavla II. a prosba za mír často připisovaná sv. Františkovi z Assisi. Zástupce muslimského náboženství ve své modlitbě hovořil o Bohu, který je původce míru: *„Ó Bože, ty jsi mír, mír pochází od tebe a k tobě se vrací. Ty jsi požehnaný a velebený. Ó původce jasu a cti, inspiřuj nás, ó Pane, mírem a ukaž nám mír.“*

František: Mír vyžaduje odvalu

V následném projevu papež František připomněl, že křesťanství, židovství i islám jsou abrahámovská náboženství. Svatý otec zdůraznil zodpovědnost za svět: *„Svět je dědicví, které jsme získali od našich předků. Je nám ale také propůjčen našimi potomky: Potomky, kteří jsou unavení a vyčerpání konflikty, a kteří touží po příchodu míru: potomky, kteří nás žádají, abychom zbořili zdi nepřátelství a putovali po cestě dialogu a pokoje.“*

Utváření míru pak podle papeže vyžaduje více odvahy než vedení války: *„Je potřeba odvahy, abychom řekli ‘ano’ k setkání a ‘ne’ ke konfliktu; ‘ano’ k dialogu a ‘ne’ k násilí; ‘ano’ k vyjednávání a ‘ne’ k nepřátelství; ‘ano’ k respektování dohod a ‘ne’ k provokacím; ‘ano’ k upřímnosti a ‘ne’ k dvojakosti. K tomuto všemu je třeba odvahy, velké vnitřní síly.“*

Izraelský prezident Šimon Peres pak zdůraznil vytrvalost v budování společnosti bez konfliktů: *„Dva národy – Izraelité a Palestinci – stále mají vroucí touhu po míru. Slzy matek nad jejich syny jsou stále vryté do našich srdcí. Musíme ukončit křik, násilí, konflikt. Všichni potřebujeme mír. Mír mezi sobě rovnými.“* Jeho dosažení však není snadné: *„Musíme se snažit ze všech sil, abychom jej dosáhli. A dosáhli jej brzy. I když to bude vyžadoval oběti a kompromisy,“* uvedl Šimon Peres, který také několikrát během svého projevu vyslovil arabský i hebrejský pozdrav.

Hlava Státu Palestina Mahmúd Abbás připomněl slova papeže Jana Pavla II., podle kterého *„až bude mír v Jeruzalémě, bude o něm vydáváno svědectví po celém světě“*. K Bohu se obrátil též s prosbou za možnost žít v samostatném státu a za to, aby byl Jeruzalém bezpečným místem pro všechna tři monoteistická náboženství. Svou řeč zakončil slovy: *„Toužíme po míru pro nás i naše sousedy. Hledáme rozkvět a myšlenky pokoje pro nás i pro ostatní. Pane, odpověz na naše modlitby a dej úspěch našim snahám, neboť ty jsi nejspravedlivější, nejmilosrdnější, Pane světu.“*

V závěru setkání náboženští představitelé zasadili olivový strom a pokračovali neformálním setkáním. Ačkoliv mělo být součástí závěru setkání podání ruky, všichni představitelé se objali.

Podle zpráv České biskupské konference

Panna Maria Lidická

Panna Maria Lidická
ve zlatém šatu na červeném pozadí

V sobotu 1. února 2014 pražský arcibiskup Dominik kardinál Duka OP představil při setkání s řeholníky a zasvěcenými osobami ve svatovítské katedrále v Praze nový český mariánský obraz: Pannu Marii Lidickou. Dílo Zdirada J. K. Čecha (nar. 1949) bylo inspirováno hrdinstvím lidického faráře Josefa Štemberky. Požádali jsme autora obrazu o rozhovor, ve kterém by nám mj. přiblížil duchovní poselství lidických událostí v roce 1942, jak je vidí on.

Nejprve bych vás, Zdirade, poprosil, abyste se našim čtenářům trochu představil.

To je jednoduché, jsem jen obyčejný venkovan a všechno, co mě zajímá nebo co dělám, je tak trochu propojené dohromady. Heraldika, středověké umění, ikonografie, světci, v každém oboru je vždycky kousek toho sousedního. Nejdéle publikuji heraldické kresby a texty, už 46 let, grafiky s církevní tematikou 38 let, kresby svatých s kratšími nebo delšími texty 25 let, obrazy maluji nějakých 50 let. Kolik let z toho Matice cyrilometodějská tiskne a distribuuje mé

ilustrace k nedělním liturgickým čtením a obrázky svatých, to ani sám nevím, ale řada těch obrázků světců brzo dosáhne počtu šesti set a biblických ilustrací je ke čtyřem stům. A měl jsem také možnost ilustrovat pár knížek, nejdůležitější z nich jsou pro mne pochopitelně mé *Papežské znaky* (Karmelitánské nakladatelství). Pro několik zvonů jsem dělal reliéfy a nějaké drobnosti k tomu, jak kdy byla příležitost. Znaky pro farnosti a preláty, to je velká radost, všechno je to vlastně spojené s radostí.

Jak vznikla myšlenka vytvořit obraz Panny Marie Lidické?

Nevím, jak to nevykládat moc komplikovaně. Když jsem si během let trochu srovnal v hlavě, co se v Lidicích vlastně stalo, stál jsem před nepochopitelnou otázkou: Jak je možné, že se o otci Josefovi téměř nemluví? Máme dva světce umučené pro zpovědní tajemství a tady je kněz zabítý pro samu možnost vyzpovídat farníky! Rada lidí má problémy se zpovědí, vůbec s pochopením jejího smyslu, a přitom máme kněze, který říká: Podívejte, jaký je to poklad! Dal jsem život za to, abych směl vyzpovídat své farníky. Doslova svým životem pro ně zaplatil smíření s Bohem.

Že ho vytěsňovala komunistická státní propaganda, to bylo pochopitelné. Ale i v katolickém prostředí, v různých příznivě myšlených článcích uniká podstata. Píší, že se lidický farář s muži modlil a žehnal jim. Nebo jeden podivný chlapec prý kdesi prohlásil: „V takové situaci bych se Otčenáš pomodlil i já.“ Jenže ti muži nepotřebovali, aby

se s nimi farář modlil, potřebovali vyzpovídat, smířit se s Bohem a Církví a připravit se na kajicnou smrt. Nevím, kolik bylo kterých, pokřtění byli všichni, ti mladší třiatřiceti let dokonce většinou od něho, ale mnozí z nich byli socialisté, ne-li něco horšího, a právě kvůli nim se otec Josef musel vrátit. Kvůli mužům, kteří jeho i kostel měli bez povšimnutí. Představte si to: jediná noc, jeden třiasedmdesátiletý kněz s holýma rukama, zmlácený a zkopaný, bez štol a kleriky, v bílém obleku do lázni, kam měl odjet, protože už byl vlastně v penzi, a sto sedmdesát dva mužů na svatou zpověď, u mnohých po letech, možná po desítkách let. Jediná a poslední příležitost bojovat o spásu jejich duší. Za cenu vlastního života. Dar za celoživotní službu, zaplacený životem...

Nechci se moc rozpovídat, zkrátka připadalo mi nepochopitelné, že takový poklad leží v prachu. Tak jsem léta vymýšlel všelijaké věci, převaloval je v hlavě a jednou jsem dostal otázku, proč vlastně není obraz Panny Marie Lidické, když například Poláci mají krásný obraz Panny Marie Katyňské? Řekl jsem, že ho udělám.

Umělec Zdirad J. K. Čech při tvorbě obrazu Panny Marie Lidické ve svém ateliéru v Kladně

Odkud jste vzal inspiraci pro motiv obrazu?

Na tohle vlastně neumím odpovědět. Přemýšlel jsem nad tématem nějakou dobu, to ano, ale jednou se mi to samo od sebe objevilo v představě tak, jak to je: Panna Maria z boleslavského Palladia bez Dítěte Ježíše. Jen bylo třeba přidat roušku, ta na Palladiu není, aby se zvýraznily prázdné ruce. Napřed jsem se trochu lekl, jestli obraz není moc silný. Dítě Ježíš je sice člověk, ale také vtělený Bůh, je tedy přípustné takové vyobrazení? Není kacířské, nepopírá nebo nesnižuje Kristovo Božství? Měl jsem toho plnou hlavu, týdně jsem na to myslel a pak se mi rozsvítilo. Co asi udělali vojáci, když kradli ciborium? Vysypali Tělo Páně na zem a rozdupalí, na nějaké sofistikovanější pohanění asi neměli při tom rabování čas. Takže nejen že nacionální socialisté zkoušeli vyvraždit všechno živé a zničit všechno neživé, ale také zkoušeli, jako kdysi jiní vojáci na jiný rozkaz – na Golgotě, zabít Boha. Tak jsem to rychle namaloval a vyprosil si audienci u otce arcibiskupa, abych ho požádal o schválení. Měl tenkrát hodně nepříjemný den, ale uspěl jsem, a pak už jen namaloval definitivní variantu, která byla vystavena v katedrále.

Kladno s Lidicemi je historicky úzce spojeno – do Kladna jezdili Lidičtí do práce. Pro Kladeňáka je to tedy silný motiv...

To samozřejmě ano, kdykoliv jedu do Prahy, jedu kolem. Ale cesta k tomu zaujetí byla docela dlouhá. Napřed v mladých letech všechno překrývala bezduchá komunistická propaganda, až postupně po malých útržcích se mi v hlavě dával dohromady trochu jiný obraz a můj zájem začal růst někdy na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let, když jsem začal tisknout obrázky pro lidické poutě františkánských terciářů. To jsem nad věcí musel začít přemýšlet, prokousávat se falešnými kulisami k podstatě, a nemohu nevzpomenout na skvělou kázání otce biskupa Jana Lebedy, jehož mši svatou v buštěhradském kostele ta pout' končovala. Pořád doufám, že někdy někdo najde nějaké jeho psané poznámky.

Vypálených vesnic byla ve dvacátém století (a předtím i potom) spousta, ale v Lidicích nacionální socialisté předvedli opravdu odpornou práci. To nebylo nějaké vyvražštění a vypálení v afektu, ale hnusné metodické ničení, které došlo až k terénním úpravám, rozryli kopce a udělali jiné, změnili koryto potoka. I samu zemi ztýrali (*Kolébku mou i hrob můj...* jak říká Mácha), oni i mrtvé z hrobů vykopali. A to všechno jen na telefonický rozkaz. Většina těch povražděných lidí vůbec netušila, o co jde. A neviní byli všichni.

Madona bez dítěte může vzbudit také myšlenku na zavražděné děti. Dá se tento obraz chápat i tak, že česká země přišla o své děti, ale je zde Matka Boží, která národ utěšuje a je nadějí pro budoucnost?

Jistě. Přiznal jsem se vám, že jsem před obrazem sám byl trochu bezradný, sám ho vnímám spíš jako nezasloužený dar než jako výsledek svého intelektuálního usilování, a i když jsem myslel hlavně na otce Josefa, nenechává mě chladným ani to, co se dělo kolem. Jsem rád, že obraz oslovuje i jiné lidi, a když jim bude stát za vlastní interpretaci, je to jen dobře.

Jak dlouho trvá namalování takového obrazu?

Vymyslel jsem si za léta práce takovou velmi komplikovanou a zdlouhavou techniku, takže asi měsíc.

Kde bude obraz instalován a kdy? Kde všude jej bude možné shlédnout?

Ted' je obraz, pokud vím, v kapli na pražském arcibiskupství, jedná se o jeho vystavení v Lidicích v době kolem výročí, dál nevím. Druhý exemplář bych měl malovat pro korunovační katedrálu v CÁCHách,

Zdirad Čech jako maltézský rytíř při prezentaci obrazu v pražské katedrále.

doufám, že to vyjde, a samozřejmě s radostí mohu namalovat další exempláře pro kohokoliv, kdo projeví zájem.

Co to vlastně znamená, že jde o oficiálně uznaný český mariánský obraz?

Z formálního, nebo řekněme výtvarného hlediska to snad znamená potvrzení nového typu mariánského obrazu, jako jsou například Panna Maria Pomocná nebo Sněžná, nebo podle míst – Loretánská, Svatohorská, Čenstochovská ... Ten obraz by měl být k poznání, i když jinou jeho variantu bude malovat někdo jiný. Mohl by také provázet případný diecézní a pak beatifikační proces otce Josefa.

A co to znamená pro vás osobně?

Trochu mi to vyrazí dech, plní mě to radostí, samozřejmě. Jsem šťastný, že ta léta práce a všelijakých starostí a nepříjemností snad nebyla marná, když byla cestou k tomuto obrazu. Cítím se obdarován. Nebo jinak: jsem rád, že jsem mohl být chlapíkem se štětcem mezi tím nápadem a obrazem, důležitý je jen obraz.

Děkujeme za rozhovor a vyprošujeme Boží požehnání a inspiraci Duchu Svátého pro vytvoření dalších uměleckých duchovních pokladů, které nezapadnou, ale přinesou své dobré ovoce.

Připravil Daniel Dehner
Světlo 10/2014

Ve znamení kříže

Operní pěvkyně Sunhae Agnesová

V lednu 2013 navštívila Mateřský dům Rodiny Panny Marie ve Staré Haliči známá jihokorejská sopranistka Sunhae Agnesová. Strávila zde několik dní ticha a u-sebranosti. A zde je její životní svědectví:

Sunhae Agnesová už dokázala svoji uměleckou mnohostrannost v nejslavnějších operách světa a hostovala ve velkých státních divadlech a nespočetných koncertních sálech Evropy, USA a Asie.

U stolu nám vesele a nenuceně vyprávěla o některých pěkných zážitcích ze svého pohnutého života. V kapli pak tato jinak živá hudebnice pozorně naslouchala, když při večerní modlitbě Matka Agnes zdůraznila: „Vše se dá konat z lásky k Bohu, i zpívat a hrát.“ Matka Agnes to doložila i příběhem blahoslavené Alžběty od Nejsvětější Trojice, která před svým vstupem do Karmelu jako mladá, mimořádně nadaná klavíristka řekla: „Když hrají, zapomínám na všechny, kteří mě poslouchají, a myslím si, že jsem sama se svým božským Mistrem. Pak hrají z celé duše jen pro něho.“

Sunhae nám při rozloučení napsala: „Bůh mi zde v Mateřském domě ukázal něco důležitého: Když zpívám, od nynějška to dělám jen pro našeho Boha. A kdyby potom lidé mysleli u zpívající Sunhae Agnesové na něho, byla by to pro mě velká milost!“ Krátce nato se nám ozvala z Berlína: „Zde doma nyní stojí na mém klavíru fotka blahoslavené Alžběty. Dívá se na mě, když hrají, a během hraní očišťuje mého ducha.“

Příklad mých rodičů

„Jako dcera armádního úředníka jsem přišla na svět nedaleko severokorejských hranic. Avšak vyrůstala jsem spolu se svými dvěma sourozenci na předměstí Soulu, kde jsem později na univerzitě studovala zpěv.

Můj otec a moje matka, kteří se poznali jako dobrovolní pomocníci skupiny sv. Vincence, nám dětem byli vždy pěkným příkladem žité víry. Už jako 4–5leté nás matka dvakrát týdně brávala s sebou, když nesla chudým jídlo a pečovala o nemocné. Pro našeho otce to bylo kvůli pracovním povinnostem často nemožné, ale matka se s námi třemi dětmi věrně modlila každý večer růženec.

Proto jsme už před prvním svatým přijímáním znali všechny důležité modlitby nazpaměť. I po hudební stránce měla moje matka na mě velký vliv (dodnes vede dětský sbor ve farnosti). Zpívám už od doby, kdy umím myslet. S radostí jsem byla nejdříve v dětském, pak ve školním sboru a později jako teenagerka v kostelní škole, kterou jsou potom i vedla a dirigovala.

Když jsem byla v pubertě, dostavily se také u mě silné pochybnosti ve víře, protože jsem si myslela: „Ty jsi katolička jen proto, že i tvoji rodiče jsou katolíci. Ty jsi víru zdědila, když tě jako dítě dali pokřtít, ale nikdo se tě neptal!“ Když jsem si nemohla sama zvolit víru, začala jsem „zkoušet“ všechna možná náboženství. Poslušně jsem chodila s rodiči na povinnou nedělní mši svatou, abych se potom tajně porozhlédla po evangelickém společenství anebo abych s kamarády navštívila buddhistický chrám. Kromě toho jsem se ochotně nechala oslovit a pozvat sektáři na ulici. Tyto zkušenosti mohly skutečně ohrozit mou víru, ale, chvála Bohu, na konci svého hledání jsem dospěla tak daleko, že jsem si vděčně řekla: „Bud' ráda, že ti rodiče vybrali to správné náboženství! Je to přece to nejkrásnější – být v katolické církvi a tam i zůstat.“

Toto radostné přesvědčení jsem jako mladá studentka zpěvu a vedoucí farních skupin ráda předávala i dětem a mladým při poutích a setkáních. Zvláště mě přitom inspiroval svatý Jan Bosco, protože to

bylo přesně podle mého vkusu, s druhými vesele zpívat, chválit Boha a mít radost z náboženského života.“

„Na pozvání korejských kněží jsem v roce 2012 strávila tři týdny v Jižním Súdánu jako učitelka zpěvu pro děti a mládež. Prostřednictvím veselého zpěvu a hraní jsme se už zanedlouho stali jednou velkou rodinou. Denně ráno v sedm byla mše svatá. Jelikož však jsem, podmíněna svým povoláním, pravý noční pták, ranní vstávání bylo pro mě těžké. Ale s Boží pomocí jsem po dobu celých těchto tří týdnů nevynechala mši ani jeden den. Vždyť jsem chtěla být pro africkou mládež malým příkladem nejen jako hudebnice, ale i jako věřící žena! Kromě toho jsem každé ráno duchovně přinášela k oltáři jednu malou korejskou ženu, která studovala zpěv jako já a nyní má nádor na mozk. Jana z Arku, to je její křestní jméno, mě chtěla ještě před smrtí poznat a pohovořit si se mnou o hudbě a víře. Jednoduše jsem Ježíše prosila každý den a modlila se na tento úmysl.“

Pravá Sunhae Agnesová

„Po ukončení studia zpěvu v Koreji jsem měla v roce 1999, v době doplňkového studia v německém městě Karlsruhe, svůj evropský operní debut. Abych mohla svůj úkol sopranistky co nejlépe vykonávat, bylo potřebné rychle se dostat do evropské kultury. Jako žena pocházející z Asie jsem se musela rázně přizpůsobit evropským zvykům, chování, tradici, způsobu myšlení a zřít se mnoha věcí, které pro mne mnoho znamenaly.

Abych byla upřímná, pokud šlo o víru, měla jsem takový pocit, že v Evropě se vnímá víra v Boha jako něco dost staromódního. Ve všedních dnech bylo pro mě mimořádně těžké najít kostel, kde se slavila mše svatá; v Koreji je to naprosto jinak! Když jsem konečně seděla v kostelní lavici, přišel druhý šok: málo lidí a většinou staří lidé! Přesto jsem se tomu nechtěla přizpůsobit a rozhodně jsem si řekla: „Budeš chodit na nedělní mši svatou a také vždy, když to půjde, je jedno, co si budou o tom lidé myslet! Ať klidně poznají mé skutečné já, pravou Sunhae

Agnesovou, veselou, přizpůsobivou Asiatku a kolegyni v oblasti hudby, která není staromódní, ale přesto věřící.“

Když se jiní nezúčastňovali mše svaté, když kritizovali církev, anebo dokonce z ní vystoupili, já jsem chtěla – i bez popírání existujících problémů, ale bez napadání kohokoliv – zůstat v církvi a praktikovat svoji víru. Od mého rozhodnutí před čtrnácti roky lidé v mé blízkosti vědí, že jsem katolička.“ „Někdy se z jeviště pokouším navázat oční kontakt s jednotlivými lidmi v publiku, abych je povzbudila, anebo snad dokonce trochu potěšila. Když jednou např. jedna velmi smutná žena, upřeně hledící do prázdna, si konečně všimla, že jsem se dívala přímo na ni, začala velmi pozorně sledovat celé dění na jevišti. Oči jí zjasněly a nakonec jí kolem úst pohrával jemný úsměv. Takové věci si vděčně vychutnávám. Podobně i s dětmi, které se po hodině koncertu nudí a jsou nespokojené. Když se naše oči setkají, vždy opětují úsměv a vydrží potom pozorně většinou až do konce koncertu.“

„V roce 2011 byla ve státní opeře ve Stuttgartu pod hudebním vedením rakouského dirigenta Manfreda Honecka uvedena opera „Dialogy karmelitek“ od hluboce věřícího skladatele Francise Poulence. Ve slavném příběhu 16 blahoslavených karmelitek z Compiègne, které byly popraveny v době Francouzské revoluce, to byl pro mě mimořádný zážitek, ztvárnit temperamentní sestru Constance, jelikož jsem už jako dítě častěji myslela na to, že se později stanu řeholnicí.“

V poslední scéně všechny karmelitanky společně zpívají *Salve Regina*, a když je jednu po druhé popravují gilotinou, já jsem na konci sama a tento nádherný mariánský pozdrav mohu zpívat jako sólo. Velmi zvláštní okamžik! Osobně jsem silně přesvědčena o tom, že celé publikum, a dokonce i já jako sólistka, všichni jsme měli husí kůži a byli jsme hluboce dojatí, protože Manfred Honeck dokázal vést hudbu s velkým citem a bylo poznat, že je člověkem modlitby s vírou a důvěrou.“

„Moje nové Krédo“

„Ve svém povolání operní zpěvačky jsem říkala Bohu: „Dokud nezjistím, proč jsi mi otevřel právě tuto cestu, budu využívat svůj hlas a zpívat.“ V životě jsem vlastně chtěla vždy dělat něco, čím bych

Sunhae Agnesová v opeře „Dialogy karmelitek“

lidem bezprostředně pomáhala. Jako operní zpěvačka jsem však stále měla pocit, že nemohu dělat nic skutečně smysluplného, potřebného pro druhé. Až jednou, během turné ve Francii jsem – jako obvykle – seděla tiše a sama v kostele. Najednou mi bylo, jako bych měla před očima dvě slova: „útěcha“ a „radost“. Bez toho, abych musela přemýšlet, pochopila jsem, že Bůh mě vedl touto cestou zpívání, aby mi tak daroval útěchu a radost. Ještě nikdy jsem se na to tak nedívala, ale přece jen to byla pravda. Jak dobrý je Bůh ve své lásce!

Opravdu mi zpívání vždy dávalo mnoho útěchy a činilo mě radostnou, ba veselou. Předtím jsem si vždy myslela, že po představeních mi lidé chtějí vyjadřovat jen zdvořilostní komplimenty. Od této vnitřní zkušenosti jsem však tomu skutečně dokázala věřit, když mi lidé z publika říkali, že skrze můj zpěv zakusili útěchu a radost. Tak se stalo „mým novým Krédem“: jako potěšená utěšovat druhé; plná radosti obveselovat druhé. Doufám, že takto mohu na benefičních koncertech spolu s jinými věřícími hudebníky zprostředkovat aspoň trochu Boží lásky. Když mi v květnu 2012 slavná mezzosopranistka Bernarda Finková navrhla, abych spolu s ní zpívala Pergolesiho *Stabat Mater* (doprovázet nás měla Vídeňská filharmonie) na podporu postižených dětí, ráda jsem souhlasila.“

Nашe hudební „věřící rodina“ se rozrůstá

„V rámci mé práce mě často zvou i se známými kolegy, hudebníky různých ná-

rodností do luxusních restaurací nebo hotelů na oběd či na večeři. Před jídlem zcela vědomě vždy udělám jednoduché znamení kříže. Moji kolegové reagují zpočátku překvapeně, většina z nich zůstane jako zkamenělá. Od Asiatky přece nikdo neočekává znamení kříže; spíše to, že je budhistka. Až po jídle, někdy v průběhu večera potom přicházejí, aby se mě zeptali: „Jsi skutečně věřící? Proč? Jak žiješ jako katolička?“ A rozproucí se docela pozoruhodné rozhovory o té, ach, tak „staromódní“ víře, za kterou ji většina lidí zpočátku považuje. Nakonec mi mnozí z nich svěřili osobní úmysly pro modlitbu a někdy mi jednotlivci dokonce odhalí něco ze svých vlastních zkušeností s vírou.

Když i další den zase spolu sedíme, všichni počkají, než udělám znamení kříže před jídlem a pomodlím se krátkou modlitbu. Někteří mě v tom napodobí a přezhňají se, někteří ortodoxním způsobem. Když jsou s námi židé nebo ateisti, většinou plní respektu skloní hlavu, dokud se neřekne: „Dobrou chuť!“

Před nedávnem jeden věřící operní zpěvák, který byl i v Medžugorje, s ospravedlněním řekl: „Je mi líto, že ještě nemám odvahu v takovém prostředí mezi kolegy udělat znamení kříže. Ale děkuji ti za tvůj příklad!“ Pak jsme společně přemýšleli, kdy a kde by se v tomto miliónovém městě mohlo jít příští den na mši svatou. Náhodou to zaslechla jedna nepraktikující italská zpěvačka a poprosila nás: „Ráda bych šla s vámi.“ Bylo to nanejvýš neobvyklé a těšilo nás to, protože už léta nevstoupila do kostela.

Mezitím je nás už víc, kteří o sobě víme, že jsme věřící. Považujeme to za úžasné, jak nás víra drží pohromadě, např. když se před koncertem anebo před operním vystoupením společně pomodlíme. A dokonce i když stojíme ve všech možných zemích světa na různých jevištích, posíláme si navzájem e-mail nebo si zatelefonujeme, když má někdo těžkosti a potřebuje modlitbu. Tak se může každý z nás vždy cítit duchovně spojený s ostatními i přes odloučení, dokonce i když je jeden v Sydney na mši svaté, druhý jde ve Vídni na adoraci a já se možná v New Yorku modlím růženec. To pro nás znamená mnoho! Kromě toho se naše „věřící rodina“ rozrůstá, což je pro mě velkým zázrakem.“

Z Vířazstvo srdca 93/2013

Dopis arcibiskupa Ševčuka k dění na Ukrajině

Události na Ukrajině komentuje a o modlitbu prosí tamější vyšší arcibiskup Svyatoslav Ševčuk v dopise adresovanému všem křesťanům i lidem dobré vůle:

Draží bratři a sestry!

Během uplynulých šesti měsíců mnozí z vás pozorně sledovali události na Ukrajině – události dramatické, někdy i tragické, ale v každém případě životodárné. Ukrajinský národ se po století, v němž byl vystaven genocidě, a po desetiletích nespoutané korupce a zdrcující sociální nespravedlnosti vydal na dlouhou, avšak nadějnou cestu od strachu a lži k důstojnosti a integritě.

V průběhu mrazivých zimních měsíců zaplnily miliony lidí náměstí nejen v našich, ale také ve vašich městech, aby zde daly najevo svou touhu po lepším životě. Všechny ukrajinské církve i náboženské organizace se spojily a po dlouhé měsíce jednohlasně trvaly na tom, že prezident a vláda musí respektovat své občany, že násilí je nepřijatelné, že rozdělovat společnost i zemi je nemorální a že jediným legitimním způsobem, jak vyřešit politickou i společenskou krizi, zůstává dialog. Za toto prorocké sjednocení vděčíme všem svým bratrům a sestrám ve víře: římským katolíkům, protestantům, židům, muslimům a zejména představitelům pravoslavných církví na Ukrajině.

Podobně jako věřící se spojili i lidé nejrozličnějšího etnického původu, jazyka a společenské třídy. Dokladem nevídaného sjednocení a konsensu přítomného v celé zemi se staly nedávné prezidentské volby. Petro Porošenko v nich obdržel 55 procent hlasů a byl tak zvolen již v prvním kole, kterého se zúčastnilo 21 kandidátů. 85 procent voličů dalo své hlasy kandidátům, kteří jsou pro demokratické a proevropské směřování naší země. Převážná většina obyvatel – Ukrajinců, Rusů, Bělorusů, Poláků, Židů, Tatarů, Arménů, Gruzínců i příslušníků dalších etnických či náboženských uskupení – dnes jednotně vystupuje proti teroristickému násilí a otevřené vojenské agresi ze zahraničí. Jsou vyděšeni zábořem Krymu i konfliktem ve východních oblastech země, který zde rozdmýchávají a podporují zvláštní jednotky ze zahraničí. Jedná se o nejzávažnější problém, kterému je dnes Ukrajina i celá Evropa vystavena.

Během uplynulých měsíců naší cesty od strachu k důstojnosti měla pro obyvatele Ukrajiny i věřící všech našich církví nesmírný význam vaše morální a duchovní solidarita. Jménem zdejších kněží, řeholníků a řeholnic i věřících laiků vám děkujeme za vytrvalé modlitby i nejrozličnější dobročinné skutky, které jste nám prokázali. Zvláštní slova díky jsme

adresovali Svatému otci Františkovi, který nás podpořil modlitbou a vyzval k míru a spravedlnosti na Ukrajině.

Zde na Ukrajině se stal skutečný zázrak, na lid naší země se vylila proměňující milost. Ryzí oběť nových ukrajinských mučedníků, vroucí modlitby milionů lidí shromážděných na náměstích i modlitby mezinárodního společenství katolíků, křesťanů nejrozličnějších vyznání i lidí dobré vůle hlásících se k různým náboženstvím přinesly hojnost proměňujícího požehnání. Ukrajina je dnes jinou zemí s obnovenou společností a vaše zásluha na tomto přerodu je zcela zásadní.

Jsme vám hluboce vděční za to, že se neúnavně snažíte informovat svá společenství o skutečné povaze vývoje v naší zemi a bojujete tak s nepravdivými informacemi šířenými o Ukrajině a jejích církvích, zejména Ukrajinské řeckokatolické církvi. V posledních dnech jsme svědky toho, že jisté nejvýše postavené politické a duchovní autority tuto kampaň dále stupňují a uchylují se přitom k agresivnímu vystupování a překrucování.

Důstojnost, po níž Ukrajinci touží, je především nehmotné povahy. Usilují o důstojnost pocházející od Boha, která předpokládá i respekt k jejich vlastnímu bytí. Usilují o právo na sebeurčení, na územní celistvost a na svébytnost kulturních i náboženských tradic – na vše, co zde bylo v minulosti násilně potlačováno a také dnes bývá znevažováno.

V reakci na systematickou korupci, útlak ze strany vlády a nepřijatelné sociální podmínky se miliony Ukrajinců uchýlili k pokojným demonstracím a navzdory etnickým, konfesním i kulturním odlišnostem tak projevily nesmírně silnou solidaritu. Celý svět se přesvědčil o tom, že Ukrajina je domovem mnoha národností a náboženství, které umí držet pospolu, že zdejší obnovená občanská společnost umí bránit svou zemi i společné dobro. Obyvatelé Ukrajiny společně říkají „ne“ tyranii, bezpráví, násilí a nezodpovědnosti, a to jak osobní, tak společenské, vnitřní i vnější, na úrovni vnitrostátní i mezinárodní.

Prosíme vás, abyste i nadále vytrvali v modlitbách za mír na Ukrajině a za smíření založené na spravedlnosti. Vaše modlitby za Ukrajinu mají moc proměňovat a pro náš národ jsou nesmírnou oporou na jeho cestě. Jako křesťané věříme, že každý člověk, který projeví solidaritu s trpícím, obdrží od Boha požehnání a hojnost milostí.

Jménem členů stálého synodu biskupů
Ukrajinské řeckokatolické církve
při setkání v Kyjevě ve dnech 4. - 6. června 2014

Svyatoslav, vyšší arcibiskup kyjevsko-haličský

Vzpomeneme oběti První světové války

Česká misie v Chicagu Vás srdečně zve do Lisle na

POUŤ K PANNĚ MARIÍ V EXILU

v neděli 3. srpna 2014 ve 2.00 hodiny odpoledne
v areálu Benediktinské univerzity a opatství sv. Prokopa

Na klášterním hřbitově bude mše svatá ke cti Matky Boží, při které vzpomeneme
na všechny oběti První světové války, která vypukla právě před 100 lety.

Po mši svaté bude následovat průvod k soše Panny Marie, kde bude závěrečná pobožnost.

Touto poutí navazujeme na starou tradici národních poutí k Panně Marii v Exilu do Lisle.

Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Mons.Dušan Hladík: Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

Více o výročí První světové války se dočtete na str. 22

Modlitba za padlé a zemřelé

Všemohoucí Bože, ty jsi Pánem nad životem i smrtí. Stojíme zde proto před tebou a prosíme:

- Ujmi se všech, kteří zahynuli v bojích a válkách způsobených lidskou zlobou, pýchou a sobectvím.
- Přijmi do své náruče všechny ty, kteří svůj život obětovali při obraně života a svobody druhých lidí.
- Shlédni ve své lásce na ty, které o život připravila věrná služba, odvaha a statečnost.
- Smiluj se nad těmi, kteří zemřeli ve válkách zbytečně a nesmýslně.
- Opuť pro své milosrdenství také těm, kteří ve své slabosti a omylnosti ztratili život v boji za věci nespravedlivé.
- Otevři své království spravedlnosti a pokoje všem nevinným obětem válek a násilí.

Prosíme tě, Bože, vyslyš nás skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť on jako první z těch, kdo zemřeli, vstal z mrtvých.
Amen.

Modlitba za mír

Všemohoucí Bože, ty jsi Dárce pokoje. Stojíme zde proto před tebou a prosíme:

- Přispěj na pomoc světu, který je zasažen násilím, a daruj lidem mír.
- Posiluj v srdcích všech, kteří mají zodpovědnost za tento svět, odvahu bránit skutečnou spravedlnost, svobodu a důstojnost všech lidí.
- Upevňuj odhodlání všech, kteří nasazují své síly v boji se zlem.
- Uzdrav srdce mužů i žen, kteří zaslepeni nenávistí a sobectvím neváhají použít násilí pro dosažení svých cílů.
- Probud' v nás vnímavost pro trpící i ochotu jim pomáhat.
- Nauč nás odpouštět těm, kteří se proti nám provinili, a prosíš za odpuštění ty, kterým jsme my sami ublížili.

Prosíme tě, Bože, vyslyš nás skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť on nám otevřel cestu do tvého království pokoje.
Amen.

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Clevelandu

Czech voice of Cleveland

na rádiových stanicích

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family

Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

Letos 12.července 2014 tomu bude už dvacet tři let,
kdy na Stvořitelovo zavolání odešel z našeho
rodinného středu na věčnost můj drahý manžel,
starostlivý tatínek a dědeček, pan

Josef Kučera

rodák z Vlčnova na Moravském Slovácku

Jeho tělo je pohřbeno na hřbitově Woodlawn
ve Forest Park, Illinois a výroční mše svatá
za spásu jeho duše bude sloužena
v neděli 20.července 2014 v 10.30 hod. dopoledne
v kostele České misie svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513.

S bolestí, láskou a vděčností věrně vzpomínají:

Marie Kučerová, manželka

Josef a Rita, Václav a Pavla,

Rostislav Kučera - synové a snachy

Mařenka, Benjamin, Kristýnka a Tomášek - vnoučata

Upřímně děkujeme všem, kdo jej znali

a vzpomenu si na něho v modlitbách s námi.

Srdečné blahopřání

Počátkem letošního července
oslavil své významné životní jubileum

90. narozeniny

Josef Pařenica

Věrnému odběrateli a čtenáři Hlasů národa,
velkému dobrodinci a podporovateli

České misie v Chicagu,

příkladnému katolíkovu a

našemu krajanu, který stále chová

lásku ke své rodné vlasti

upřímně přejeme a v modlitbách vyprošujeme
hojnost Božího požehnání, dobré zdraví a všechny
potřebné milosti do mnohých dalších let života.

Mons. Dušan Hladík

redakce časopisu Hlasy národa

a všichni přátelé z Chicaga

Česká misie Vás srdečně zve na besedu O zdravotním pojištění

HUMANA

Nové informace nám zprostředkuje odborník
na tuto tematiku a pojišťovací agent

pan Lubomír Mrština

Beseda se bude dotýkat těchto témat:

- zdravotní pojištění pro pracující
- pojištění pro důchodce
- povinné pojištění
- nemocniční pojistky
- nové nabídky pro stávající pojištěnce
- životní pojistky
- pojistky pro případ pohřbu
- odpovědi na otázky

Beseda se uskuteční dvakrát

ve středu 16. července 2014 v 1.00 po obědě

ve čtvrtek 17. července 2014 v 8.00 večer

Vždy v Sále České misie

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Využijte této jedinečné příležitosti a možnosti
získat dobré a levné pojištění.

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

srdečně děkuje všem, kdo pomohli
v měsíci květnu a červnu v našem
kostele v Brookfieldu s organizací

RUMMAGE SALE

Vzdáváme upřímně Pán Bůh zaplat' všem, kdo
darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště
děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali
s prodejem a také s následným úklidem.

Výtěžek byl

\$ 3640,-

a bude věnován na splátky dluhu
na nový kostel v Brookfieldu

Za Českou misii Mons. Dušan Hladík

Oslava Božího Těla

750. výročí ustanovení Slavnosti Těla a Krve Páně jsme si v České misii v Chicagu připomněli hrou ze 14. století o Eucharistickém zázraku v Bolseně

Kněz Petr z Prahy vyznává ve svaté zpovědi, že pochybuje o přítomnosti Pána Ježíše v Nejsvětější svátosti oltářní. Za pokání má vykonat pouť do Říma.

Poutníci vidí krev tekoucí na korporál a oltář, kněz Petr padá v mdlobách k zemi a zděšený sakristán běží pro místního faráře.

Poutníci v čele s knězem Petrem se vracejí z Říma, kde se pomodlili u hrobů apoštolů. Zastavují se na noc v severoitalském městě Bolseně.

Kněz Petr vysvětlí farář z Bolseny, co se stalo. Ten žasne nad zázrakem, vybízí věřící k jásotu a korporál potřísněný Kristovou krví uschovává.

Kněz Petr v kostele sv. Kristýny v Bolseně slouží mši svatou. Má opět velké pochybnosti. Při proměňování mu hostie v rukou začne krváčet.

Poutníci přiběhli k biskupovi do Orvieta, aby mu zvěštovali, co se tam událo, že hostie začala krváčet a na plátně krev vytvořila tajemné obrazy.

Biskup přivádí očitě svědky přímo k papeži Urbanovi IV., který právě dle v Orvieta. Ten v události spatřuje znamení z nebe. Posílá biskupa zázrak prověřit a rozhoduje se ustanovit v církvi nový svátek k uctění Těla a Krve Kristovy.

Papež Urban IV. s doprovodem vychází vstříc průvodu, v němž přináší biskup do Orvieta zázračný korporál. Za zpěvu Te Deum sám Svatý otec pokleká před eucharistickým zázrakem a skládá svou tiaru.

Papež Urban IV. na radu kardinálů pověřuje věhlasného teologa dominikána Tomáše Akvinského, aby sestavil modlitby, hymny a oficiu pro nový svátek. Tomáš to s pomocí Boží udělá velmi dobře a vše odevzdá Svatému otci.

Papež Urban IV. vyhláší slavení svátku Nejsvětějšího Těla a krve Kristovy pro celou církev. Tak má být kromě Zeleného čtvrtku eucharistie uctívána zvláštní slavností. - Tyto události se staly před 750 lety v roce 1264.

Biskup z Orvieta ověřuje v Bolseně pravost zázraku a padá před ním na kolena. Místní farář, ač nerad, musí na příkaz papeže relikvii vydat. Zázračný korporál bude uložen v nové katedrále v Orvieta.

Hru o Eucharistickém zázraku v Bolseně sepsal v latině neznámý autor ve 14. století. Do českého jazyka ji přeložil P. Josef Koláček SJ z Vatikánského rozhlasu. V komorní úpravě ji předvedli věřící z České misie v Chicagu o Božím Těle 22. června 1914. Potom následovala slavnostní mše svatá a po ní průvod s Nejsvětější svátostí do kostela, kde byla závěrečná pobožnost.

Fotografie ze slavnosti: Rudolf Hinke a Marie Muráriková

Kostel sv. Cyrila a Metoděje v Prostějově

Dokončení ze str. 2

V roce 1978 se začalo postupně za-
bydlovat nově postavené sídliště Libu-
šinka. Kostel se stal cílem zlodějů a také
mládeže z tohoto sídliště. Ta postupně
vytloukla všechny vitráže v oknech na
severní straně kostela, vypáčenými dveř-
mi vnikla dovnitř a udělala si zde hřiště.
Píšťaly z varhan se povalovaly až na
nádvoří kolem kostela, sochy z oltářů le-
žely na zemi a vše bylo pokryto vrstvou
trusu holubů, kteří se sem vytlučenými
okny nastěhovali a káleli na celé vnitřní
zařízení. Během několika let silná vrstva
trusu pokryla podlahu, lavice, oltáře, so-
chy... Tak uprostřed města na Hané
existoval Boží dům, který vyhlížel spíše
jako kostel někde ve vysídleném pohra-
ničí po právě skončené válce.

Ničení kostela pokračovalo. V prosin-
ci 1982 a v lednu 1983 byl mládeží
kostel úplně zdemolován. Prostějovský
děkan P. Malý k tomu napsal: „*To, jak
dnes tento kostel uvnitř vypadá, je
horrible visu.*“

Obnova zničeného kostela

Zdálo se, že tento kostel, o který ne-
jevil nikdo zájem, propadne úplné zká-
ze. Řízením Boží Prozřetelnosti zde po-
čátkem února 1988 stanul uprostřed tro-
sek mladý kněz se skupinkou mládeže.
Bylo mu nabídnuto, aby si ze zdemo-
lovaného kostela odvezl lavice a tak je
zachránil před zničením. Srdce se mu
sevěřelo bolestí nad tím, co uviděl. Spolu
s mladými pozvedl povalenou sochu
Panny Marie, která ležela na zemi plné
nečistoty. Po jejím umístění na hlavním
oltáři se před ní spolu modlili a prosili,
aby svou přimlouvou přispěla k obnově
tohoto zničeného chrámu.

A tak se počátkem února toho roku
počali scházet věřící a s nadšením, pod
ochranou Panny Marie, které svěřili celé
dílo, počali pracovat na obnově kostela.
Započalo se sbíráním trosk oltářů, soch
a varhan, čištěním věže, půdních pro-
stor, kaple, lodi i presbytáře od holubiho
trusu a vší nečistoty. Plynule navázaly
zednické práce, opravy vnitřních omítek

a nové elektroinstalace. Když se kostel
koncem března a počátkem dubna začal
zaplnovat lešením, ozýval se zpěv mari-
ánských písní. Pak proběhly přípravy na
malování kostela, spojené se škrábáním
staré malby. A lidi, kteří přicházeli, při-
bývalo. Přinášeli oběti času a práce s ve-
likou ochotou a dostávalo se jim za to
Božího požehnání a posily pro ně i je-
jich rodiny. O přestávkách v práci se ko-
stelem nesly společné modlitby a pros-
by. Nebylo výjimkou, že světla svítala až
do pozdních nočních hodin. V posled-
ním měsíci oprav, v srpnu i několikrát
po celou noc. To mistři varhanářů ladili
opravené varhany, které poskládali ze
zničených dílů během jednoho měsíce.

V čase oprav se stal tento chrám mí-
stem, kde si každý mohl nasbírat mnoho
milostí, radosti, pocitu opravdového ště-
stí a Boží ochrany pro sebe, svou rodinu
i celou farnost. Zde si mohl každý na-
shromáždit svým přičiněním množství
pokladů, které rez nekazí a zloděj neod-
nese a které budou s ním, až bude stát
před Pánem.

Mnozí říkají: „Stal se zázrak!“ Ano, i
v dnešní době se dějí zázraky. Jsme-li
opravdovými svědky Kristovými a sna-
žíme se žít evangelium, hledáme-li nej-
prve Boží království, pak se plní vše, co
Pán slíbil.

Svatí Cyrile a Metoději, orodujte za
nás!“

Oprava byla úspěšně dokončena a ko-
stel byl za velké účasti lidu opět po
mnoha letech otevřen slavnostní boho-
službou v neděli 14. srpna 1988. Účast-
níků bylo tolik, že mnoho z nich se ne-
dostalo dovnitř a stáli venku před ko-
stelem. Nic nebyla platná v této době již
ochabující síla režimu. Lidé s pomocí
Boží toto dobré dílo dokonali ke chvále
Nejvyššího.

P. Antonín Koman, správce kostela
k jeho obnově napsal: „*V mariánském
roce 1988 zásluhou P. Jana Jiříčka a za
velkého a obětavého úsilí byl kostel po-
zdvížen z trosk a dne 14. 8. 1988 v
předvečer Nanebevzetí Panny Marie za
velké účasti lidu a přes odpor úřadů byl
znovu uveden do provozu.*“

Interiér obnoveného kostela sv. Cyrila a Metoděje

Kostel v současnosti

Po pádu komunistického režimu opravy
pod vedením nového faráře P. Jana Ga-
cíka, SDB, už s podporou města pokračo-
valy. V roce 1990 kostel nově omítili,
přeložili krytinu na střeše a provedli další
práce. V následujícím roce se na závěr a
vyvrcholení celé obnovy uskutečnila dě-
kovná pontifikální mše svatá celebrowaná
Mons. Františkem Vaňákem, arcibisku-
pem olomouckým a metropolitou morav-
ským. Byla to první návštěva arcibiskupa
v celé historii kostela.

Tím skončila obdivuhodná a hrdinská
kapitola v jeho dějinách, plná zvratů, obě-
tí, nadšení a neohroženosti kněží i věř-
ících. Tento kostel za komunistického re-
žimu určený k demolici byl nakonec jako
první v Prostějově obnoven po dlouhých
desetiletích chátrání a ničení. Cesty Boží
jsou nevyzpytatelné.

V roce 2013 si živé společenství věř-
ících připomnělo 1150. výročí příchodu
našich svatých Věrozvěstů a současně pa-
tronů našeho kostela na Velkou Moravu.
Autor těchto řádků se zúčastnil 1800 km
dlouhé pěší pouti po stopách sv. Cyrila a
Metoděje z Čarohradu na Velehrad. Do-
nesl pro kostel dar v podobě schránky
s prstí ze Soluně, rodného města Vě-
rozvěstů. Poutníci ji odebrali u katedrály
sv. Demétria, kde byli oba bratři pokřtěni.
Jejich odkaz stále žije!

PhDr. Karel Kavička, Česká republika

Ing. Bohumilu Lošťákovi

Dne 20. července letošního roku oslavil v plné duševní svěžesti své 93. narozeniny velký milovník a ochránce přírody, lesník a znovuobnovitel Lednicko - valtického areálu, publicista, fotograf a autor mnoha odborných prací, opravdový opěvovatel jihovýchodní Moravy Ing. Bohumil Lošťák.

Narodil se v Drahanech na Drahanské vrchovině. Jeho strýčkem byl věhlasný lesník – katolický kněz Prof. Dr. Ing. P. Josef Konšel, pozdější rektor Vysoké školy zemědělské v Brně (1875-1958). Nadchnut ideály pro přírodu navštěvoval také Bohumil Lošťák lesnickou školu v Jemnici.

Pracovně nejdříve působil na Křivoklátsku, poté na Ministerstvu lesů a dřevařského průmyslu. V roce 1955 nastoupil jako ředitel Lesního závodu Břeclav, kde obstál při náročném úkolu obnovy zdevastovaného lužního lesa a od roku 1971 byl polesným ve Vracově. Zde pobyl krátce a odešel na brněnskou Vysokou školu zemědělskou, aby na lesnické fakultě řídil výzkum mysliveckého výukového areálu Lednice - Valtice.

Posléze se nastěhoval do hájenky u zámku Tri grácie. Zůstal na Podluží, jak sám říká, kvůli lužním lesům, přátelům, vínu a krásným ženám. Vypsát všechny aktivity a zájmy Bohumila Lošťáka je úkol nadmíru obtížný a jestliže na některé nechťeně pozapomeneme, nechť nám jmenovaný s velkorysostí sobě vlastní promine.

V roce 1982 vyšla kniha o lužní krajině na Břeclavsku. Spisovatel Jaromír Tomeček v jejím úvodu na adresu Bohumila Lošťáka napsal: „Miluje krásno, a aby obraz krásy, na niž se díval, nezůstával jen prchavým zážitkem, jal se jej zachycovat fotografickým aparátem. Ve svém okolí znal každé hnutí, každé zachvění listu, i začal to všechno zvětšovat, ne bez ladu a skladu a ne bez obětí. A tak dokázal soustředit soubor vzácných pohledů do nitra přírody, a to zcela ojedinělých. To není náhoda. To je spojení talentu a úsilí.“

Fotograf Bohumil Lošťák vystavoval samostatně i kolektivně, doma i v zahraničí. Jeho snímky byly publikovány v mnoha reprezentativních publikacích a získal mnohá ocenění. Znovu obnovil v Lednicko - valtickém areálu alej kaštanovníku jedlého Marona.

(Podle týdeníku Moravský jih)

Na začátku „Bohumilovy aleje“ je napsáno veršování:

*Poutniče,
byla vysázena pro tebe,
vede prý až do nebe.
Ať odbočíš vpravo, či doleva,
dostaneš se do sklepa
se sudy moravských víneček
a při cimbálu písniček.
Tancuj, vyskakuj vysoko,
nohy máš lehké,
však pamatuj,
stromy to mají těžké.*

*Pevné zdraví,
svěžího ducha a lehký krok...
Sto ljat, sto ljat, něh žije, žije nám...
a potom „šup do nebe“...
To vše z celého srdce přeje
přítel a jihomoravský rodák
John Novotný od Pacifiku z Kanady*

**K blahopřání stálému odběrateli Hasů národa
a jejich věrnému čtenáři se též připojují
Mons. Dušan Hladík
a redakce časopisu**

Před 100 lety začala První světová válka

Pamatujme v modlitbách na její oběti a modleme se také za naši rodnou zem

Vypuknutí první světové války

Příčiny vzniku První světové války

Jednoznačnou příčinou konfliktu byly imperiální ambice evropských velmocí. Německo bylo hluboce nespokojeno s rozdělením kolonií a němečtí císařové si pohrávali s myšlenkou německé dominance v Evropě. Výsledkem závodů ve zbrojení, které byly součástí let předválečných byly plně vyzbrojené armády a zvláště válečná loďstva hlavních rivalů dosáhla dosud nevídané síly a ničivosti. Západní velmoci Velká Británie a Francie nebyly ochotny podělit se o svá koloniální impéria s později se sjednotivším Německem, takže vzniklé dilema bylo řešeno silou, což bylo pro evropské velmoci tradiční. Vzhledem k uztavřeným dohodám byla Evropa rozdělena na Trojdohodu a Trojspolek a jedinou otázkou bylo kdy a kde konflikt vypukne.

Záminka k První světové válce

Jiskrou, která zažehla válečný plamen byl atentát na následníka Rakousko-Uherského trůnu Františka Ferdinanda d'Este, který dne 28. června 1914 spáchal v Sarajevu srbský nacionalista Gavrilo Princip. Princip nebyl osamocený atentátník, neboť byl členem tajné srbské studentské nacionalistické organizace Mladá Bosna, která považovala násilí za legitimní prostředek politiky. Organizace Mladá Bosna nebyla také osamocena, ale byla napojena na srbskou extremistickou organizaci Černá ruka, kterou vedl šéf srbské tajné služby plukovník Dragutin Dimitrijevič. Černá ruka dodala atentátníkům z Mladé Bosny zbraně.

Přestože na to byl Arcivévoda upozorněn, vybral si na svou návštěvu Sarajeva 28. červen (tento den je totiž výročí bitvy na Kosově poli, ve které bylo roku 1389 Srbsko poraženo, čímž se na mnoho set let dostalo pod nadvládu Osmanské říše), což Srbové považovali za vyloženou provokaci a vzhledem k manévřům armády Rakousko-Uherska poblíže svých hranic, za přímý nátlak.

I když první hozený granát dopadl pod sousední auto, byl nakonec atentát úspěšný a G. Princip zastřelil Arcivévodu Františka Ferdinanda d'Este i s jeho manželkou Žofií vévodkyní z Hohenbergu rozenou Chotkovou. Všichni

František Ferdinand d'Este s manželkou těsně před atentátem

útočníci a většina jejich pomocníků byli po atentátu zatčeni, souzeni a odsouzeni k trestům smrti nebo k trestům odnětí svobody na tři až 20 let. G. Princip zemřel v Terezínské pevnosti dne 28. dubna 1918 na tuberkulózu. Rakousko-Uhersko s diplomatickou podporou Německa okamžitě žádalo vyšetření celé události a poslalo Srbsku nepřijatelné ultimátum, kterému sice Srbsko částečně vyhovělo, ale v celku ho ani přijmout nemohlo, neboť by to ohrozilo jeho samostatnost. Vzhledem k této srbské reakci vyhlásilo dne 26. července 1914 Rakousko-Uhersko částečnou mobilizaci a 28. července 1914 válku Srbsku na které okamžitě zaútočilo.

Václav Němec

Velká válka, která cosi zásadního změnila v dějinách

Ztráty na životech, ztráty psychické i duchovní...

28. července 1914 byla Srbsku oficiálně vyhlášena válka Rakousko-Uherskou monarchií. Historický sled událostí, politické tlaky, smutné události v císařské rodině a další a další vlivy otevřely konflikt, jaký dosud Zeměkoule nezažila. A to nejen na rovině ztrát na lidských životech, ale také na rovině psychického či duchovního zlomu v myšlení lidí. Objevitelské devatenácté století, které vlilo naději v pokrok, se zhroutilo pod strašlivým zážitkem deseti milionů mrtvých,

naprosté bezúctě k lidskému jedinci, zážitkům bezvýhodné situace... Technika a vývoj svět nezachránily.

180.000 padlých občanů naší země

Ba co více. Tento světový konflikt postihl hluboce i naši zemi. Ve válce bylo nasazeno kolem milionu našich občanů (tedy nejen Čechů a Slováků, ale i Němců, Slezanů,...) a odhaduje se, že 180 tisíc jich padlo. Není přesně zachyceno, kolik lidí se vrátilo postižených na doživotí. Lze ale říci, že většina mužů ve věku od 18 do 50 let se s válkou nějak potkala. Nebo ještě jinak, válkou byla zasažena většina rodin: hlad, nenaplněné čekání na milované otce, syny, manžely, návrat vojáků postižených psychickými problémy, podlomení důvěry v autoritu státu i velení pod tíhou osobních zkušeností s nezodpovědným rozhodováním generálů, atd.

Tyto události hluboce poznamenaly celou generaci lidí, kteří tímto válečným peklem prošli a prožili ho. A netýká se to jen naší země. Podobně na tom byla velká část Evropy. Nelze přehlédnout, že mnohé dění v následujících letech bylo zásadně poznamenáno válečnou zkušeností. Od výtvarného umění až po rozvoj nacionalismu. V naší zemi se brzy rozhořela diskuse zvláště o zásluhách legionářů v kontrastu s běžnými vojáky C.K. armády. Je úkolem historiků přiřadit správné hodnocení jednání mocností i jednotlivců. Je však bezesporu, že v rovině jednotlivců na všech stranách konfliktu řada lidí prokázala obrovskou odvahu a mnozí nabídli svůj život za svoji zemi, spolubojovníky, přátele a rodiny. Jim beze sporu patří ocenění a úcta.

Spáchané zlo křičí a volá po smíření

Nelze zapomenout, že dopady na naši kulturu, politiku, myšlení a víru byly zásadní. Věřící lidé nesou v paměti ještě jeden hluboký rozměr takového konfliktu - zlo. Spáchané zlo, které křičí. Tato bolest volá stále po smíření, odpuštění, vyslovení lítosti a po budování cest dobra.

Na mnoha místech ČR budou modlitby za náš národ

Proto se věřící lidé rozhodli v tomto roce 2014, kdy si připomínáme 100. smutné výročí vypuknutí války, modlit za všechny postižené bolestným konfliktem. Na mnoha místech ve vesnicích a městech se u památníků obětí této války sejdou lidé – věřící i nevěřící, mladí i starší, obyčejní i nositelé různých úřadů, kterým osudy předků nejsou lhostejné. A společně ve vzpomínce a modlitbě prosí Boha o proměnu zla v dobro, v požehnání a odvahu budovat spravedlnost, pokoj a dobro. Osudy našich předků totiž ovlivňují i naše osudy dnes. Připojit se k modlitbám či vzpomínce může každý.

Michal Němeček

V oblasti Chicaga budeme zvláštním způsobem v modlitbách a při mši svaté pamatovat na oběti První světové války na naší výroční pouti do Lisle k Panně Marii v Exilu v neděli 3.srpna ve 2.00 odpoledne.

Vojáci v zákopech První světové války

Velká válka 1914 -1918 a západní civilizace

Obětí první světové války jsme i my všichni

První světová válka byla zásadnější událostí než druhá světová válka

Po první světové válce označovali lidé tento konflikt pojmem velká válka, případně světová válka. A to zcela právem, protože šlo o zásadnější událost než druhá světová válka, která spíše představuje již jen dovršení procesů započatých a rozpoutaných válkou první. Rada historiků mluví vlastně o jedné válce ve dvou dějstvích, které dělí pouze přestávka dvaceti let. Pro pochopení dějin západní civilizace a pro porozumění současné situaci Evropy a světa představuje první světová válka klíčový problém a událost. Navždy změnila tvář evropských dějin. Na následujících řádcích nabízíme stručnou reflexi této zásadní události evropských dějin.

Rozkvět totalitních ideologií

Na každé návsi a v každém městečku v naší vlasti nalezneme památník s dlouhým seznamem jmen mužů, jejichž těla byla rozdrcena kanóny a bodáky nepřátel. V mnoha směrech jsme ale obětí první světové války my všichni, neboť právě ona nasměrovala politický a společenský vývoj směrem k rozkvětu totalitních ideologií a poznamenala dalekosáhle životy dalších generací. Po druhé světové válce se našťastí podařilo přetnout řetězec nenávisti, odplaty a státního nacionalismu. Nicméně jejich rezidua a pokušení zůstávají. I proto se má cenu zamýšlet nad příčinami, průběhem a důsledky první světové války.

Evropa a svět na prahu roku 1914

Kult pokroku a národa se stal náhradním náboženstvím

Přelom 19. a 20. - vrchol civilizačního vývoje

Situaci na přelomu 19. a 20. století můžeme v mnoha směrech označit za vrchol civilizačního vývoje Západu. Evropa je zdaleka nejvyvinutějším kontinentem světa. To vše je založeno na celé řadě faktorů, z nichž na prvním místě dominuje schopnost inovovat, adaptovat, experimentovat a vynalézat.

Evropská civilizace v dlouhém 19. století prošla několika radikálními proměnami. První je demografická revoluce, která zdvojnásobí počet Evropanů a stimuluje další proměny v podobě průmyslové revoluce a masivního stěhování do měst. V dosud agrární společnosti na konci století už tvoří v řadě zemí obyvatelstvo měst celou polovinu populace, samozřejmě s obrovským dopadem na změnu mentality, každodennosti, styl obživy, prožívání života. S tím souvisí rozvoj technologických inovací – parní stroje, chemický průmysl, používání elektřiny, film, fotografie, rozhlas, rozvoj komunikačních technologií telefonu a telegrafu. Přebytky populace nicméně musejí odcházet mimo Evropu, do zemí Jižní a Severní Ameriky, ale také do evropských kolonií.

Vznik sociální otázky a moderního nacionalismu

Stínem prudkého rozvoje byl vznik sociální otázky, hlavně osudů továrního dělnictva, které – vytrženo ze svých původních vazeb – strádalo v nelidských podmínkách, než jejich profesní a politické organizace prosadily změnu a než stát začal vytvářet pracovní a sociální zákonodárství. Dále jím byl vznik a nárůst moderního nacionalismu s mytickým jazykovým a biologickým pojetím národa jako jednotky nadřazené jedinci i ostatním kolektivním identitám, vznik sjednocených národních států a ideologie pokroku vědy a racionality, které vyřeší všechny lidské problémy. Kult pokroku, národa nebo dělnické třídy patří k mnoha „náhradním náboženstvím“, která nastupovala na místo původního tradičního křesťanství a vyžadovala si věrnost a oddanost původně vlastní právě jenom náboženství, vlasti a rodině.

Evropský úspěch vedl k europocentrismu, k pocitu nadřazenosti, a to včetně „vědecky dokazovaného“ rasismu. Součástí této mentality je nejen tehdy vzniklý rasový, biologický a „vědecký“ zdůvodněný antisemitismus, ale i netolerantní sekularistické a liberální proudy, stejně jako různé alternativní myšlenkové proudy nihilistů, anarchistů, komunistů, kteří všichni pokládají náboženství za přežitek. Ve většině zemí se vede otevřený či skrytý kulturní boj (Kulturkampf), který vytlačuje náboženství z mnoha sfér společenského života, ačkoliv například v Rakousku-Uhersku se formálně stále drží...

Se všemi svými limity se nejen v knize Stefana Zweiga Svět včerejška jeví doba před první světovou válkou jako idylka, která se již nikdy nevrátí.

Velká válka

Do války bylo možno poslat nevidaně masové armády

**Miliony mladých mužů šly do války
s absurdním nadšením**

Po vypuknutí velké války se ale ukázala slabost a křehkost evropské civilizace a byly to právě evropské elity, které v lehkovážném a nezodpovědném rozpoutání války selhaly. Jistě můžeme uvést polehčující okolnost, že válečné konflikty na přelomu století byly poměrně krátké a poslední velké bitvy se odehrály v letech 1866 a 1870. Nebylo těžké podcenit dosah technologických inovací, které udělaly z válčení masakr s průmyslovou efektivitou. Je dnes absurdní sledovat, jak nejen vůdci, ale i miliony mladých mužů šly do války s nadšením a s předpokladem, že bude krátká a že se brzy vrátí pokryti válečnou slávou. Jakoby opojení kombinací vlastenectví, šovinistického nacionalismu, ale i absurdními darwinistickými koncepty, že právě válka očistí národ a přežijí ti nejlepší a nejzdatnější, obětovaly země miliony svých nejzdravějších a nejsilnějších mladých mužů. Budoucí důstojníci velké války na obou stranách vyrostli na četbě antických řeckých a římských klasiků a šli se proslavit, prokázat své schopnosti, ověřit si svou odvahu. Hlavní důvod je pýcha a nadutost elit, které toho dokázaly tolik, ale jako by jim chyběl ještě nějaký „pořádný adrenalin“ či zásadní a nevymazatelný zápis do učebnic dějepisu.

Mezi historiky probíhá zřejmě natrvalo nezodpověditelný spor o to, kdo světovou válku rozpoutal. Po válce bylo za viníky prohlášeno Německo a Rakousko-Uhersko, ale mluví se i o obavách Německa z obklíčení silicím Ruskem a revanšistickou Francií, která chtěla zpět Alsasko a Lotrinsko, či o ambicích Anglie. To však dnes již asi není tak důležité. Jisté je, že zavražděním následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este v Sarajevu se daly do pohybu události, které posléze vedly k rozpoutání světové války. Prakticky celá Evropa se tak ocitla ve válečném konfliktu, válčilo se rovněž na Blízkém východě. Všechny strany pokládaly svoje motivy za legitimní pro vyhlášení spravedlivé války a válečná propaganda delegitimizující důvody nepřítele se rozjela na plné obrátky.

V První světové válce byly použity jako moderní zbraně poprvé tanky.

Papež zcela vyloučen z mírových jednání

Hned na začátku, 28. července 1914, přišel rakouský ambasador informovat papeže Pia X. o vyhlášení války Srbsku. Během audience se obrátil na papeže s prosbou, aby požehnal císařsko-královské armádě. Pius X. odpoví slovy: „Vyřídíte císaři, že nemohu požehnat ani válce ani těm, kdo po ní touží. Já žehnám pouze míru.“ Když velvyslanec požadoval alespoň osobní požehnání pro císaře Františka Josefa, papež odvětil: „Mohu se pouze modlit za to, aby mu Bůh odpustil. Císař může být rád, že se nedočká prokletí.“ Vatikánská diplomacie se snažila odvrátit válku až do 4. srpna 1914, kdy do ní vstoupila Anglie.

Ze strany Svatého stolce pak průběžně a opakovaně následují apely na všechny válečné strany k ukončení bojů, ale zcela marně. Možnosti Svatého stolce byly totiž omezené, protože Itálie, která vstoupila do války, měla ze strachu z řešení tzv. římské otázky po okupaci torza církevního státu roku 1870 podmínku, aby byl papež zcela vyloučen z jakýchkoliv mírových jednání. Přesto nový papež Benedikt XV. nehodlal přihlížet válečným hrůzám nečinně a poté, co mírové apely nenalezly sluchu, připravil vlastní komplexní mírový plán k 1. srpnu 1917, který by ukončil válku a umožnil všem stranám uchovat si svou tvář. Spočíval ale v návratu k situaci před válkou a řadu požadavků nezohledňoval. Obsahoval i řadu principů, jak zabránit budoucím válkám, například povinnost odvolání k mezinárodní arbitráži v případě sporů. Podle řady historiků se jednalo o jediný mírový plán s reálnou nadějí na úspěch. Všichni už ale do války investovali příliš mnoho a vytrpěli příliš na to, aby se smířili s kompromisem.

Celkem bylo mobilizováno přes 60 000 000 mužů

Možná paradoxně věnujeme v našem textu nejmenší prostor samotné válce, protože průběh válečných událostí je snadno dohledatelný a dobře známý. Jednou ze zásadních charakteristik velké války ale byla systematická dehumanizace nepřítele a dehumanizace válečného konfliktu, jehož pravidla se po staletí vytvářela a která, jakkoliv se v dějinách porušovala, nastavovala určitá kritéria chránící vojáky i civilisty. To se začíná měnit.

Kvůli zavedení všeobecné branné povinnosti pro všechny muže v 19. století a díky moderním prostředkům mobilizace pomocí železnice a telegramů je možné povolat a poslat do války milionové armády, masy nikdy předtím nevidané. Celkem bylo mobilizováno přes 60 000 000 mužů. Ještě závažnější je německý koncept totální války, který se objeví ve chvíli, kdy selže prvotní očekávání rychlé vítězné války. Jde opět o nový prvek, kdy je pro dosažení vítězství možné a oprávněné použít všech prostředků. Hlavně to ale znamená konec rozlišování mezi civilisty a vojáky – všichni státní příslušníci nepřítele se stávají legitimním cílem vojenských akcí.

Vysokou míru utrpení vojáků způsobily technologické inovace jako letadla, vzducholodě, objeví se tanky, bojištím

Ve válce se také začaly používat chemické zbraně – bojové plyny

zákopové války vévodí granáty a hlavně kulomety, které masakrují tisíce vojáků v nesmyslných šarvátkách o desítky metrů bojiště mezi zákopy soupeřících stran. K tomu přistupují chemické zbraně, použití bojových plynů jako Yperit, objeví se fenomén ostnatého drátu, miny, nástrahy, zajatci jsou umisťováni do táborů, které se už někdy blíží svými podmínkami a úmrtností budoucím táborům koncentračním.

Válka neskončila vítězstvím, ale vyčerpáním

Neúcta vojenských a politických elit k lidskému životu poté, co ve všech státech, hlavně v Německu a Rakousku-Uhersku, převzali vedení váleční jestřábi, vyšla naplno najevo při slavné bitvě o Verdun v roce 1916. Německá generálita přijala tezi, že je třeba Francii lidsky vykrváct a spoletnout se na to, že Německo má více branců a vojáků. Vrhli tak do ofenzívy statisíce vojáků s vědomím, že je posílají na jistou smrt, a s cílem, že stejně velké utrpené ztráty populačně slabší Francie neustojí. Zrůdná myšlenka prozrazující naprostý nezájem o osudy a životy statisiců jejich vojáků, kteří měli tuto „strategii“ realizovat.

Válka neskončila kvůli drtivému vojenskému vítězství na bitevním poli, ale vyčerpáním válčících stran. Zvítězily velmoci, které mohly mobilizovat větší zdroje a kterým důležitým způsobem pomohlo otevření nové fronty v Itálii a Řecku a peníze a vojáci Spojených států. V době uzavření míru jsou německé jednotky stále na území Francie a Belgie, Německo a Rakousko-Uhersko nebyly v pravém slova smyslu vojensky poraženy. Přesto se s nimi naložilo v mírových jednáních způsobem, který zanechal hodně hořkosti a otevřel cestu revanšistickému snění a náladám.

Dopady Velké války

Vznik totalitních a autoritářských režimů

Co tě nezabije, to tě ... zmrzačí

Důsledkem války byla neúcta k lidskému životu obecně a nenávisť ke společnosti a jejím hodnotám, která tohle dovoli a připustí. Všechny velké evropské národy utrpěly ztráty na životech v řádu milionů, které v nich zanechaly hluboké rány a vysvětlují neochotu Francie a Anglie vstoupit po dvaceti letech do nového konfliktu, nemluvě o trvale podlomeném demografickém růstu. Miliony mladých mužů budou prostě Evropě chybět. Ale i ti, kteří válku přežili a vrátili se, byli často fyzicky, duchovně a morálně oslabeni, zranění a dokonce zmrzačení. Evropa obětovala nesmyslné válce celou jednu generaci. V žádném případě se nenaplnilo Nietzscheho „co tě nezabije, to tě posílí“. V případě Evropy a první světové války platí spíše „co tě nezabije, to tě zmrzačí“.

Právě tato zmrzačená, ztracená generace si odnese nedůvěru ke společnosti a je otevřená alternativním proudům a elitám, které slibují, že na rozdíl od hodnot liberálně kapitalistické společnosti neselžou. Ještě během války dojde k bolševické revoluci v Rusku – německá tajná služba, aby oslabil trojdohodu a vyřadila Rusko z válečného úsilí, zajisti přepravu Vladimíra Iljiče Lenina, který nastolí krutý, barbarský, utopický bolševický režim, jenž zničí slibné reformní náběhy carského Ruska, uvrhne zemi do několikaleté občanské války a stane se hrozbou pro velkou část Evropy, kterou pak po druhé světové válce získá do své sféry vlivu. Rovněž komunistické strany, které se po první světové válce rozšířily po téměř celé Evropě, jednají jako agentura Sovětského svazu a slouží jeho ideologickým a mocenským zájmům.

**Proti nebezpečí komunismu
se státy brání pomocí fašismu a nacismu**

Vznikají nové národní státy, které jsou nestabilní, mají zranitelné a nejisté hranice a v jejich rámci nespokojené národnostní menšiny. Na jedné straně pozorujeme rozvoj demokratického hnutí jako v Německu, Československu a jinde, na straně druhé narůstá pokušení totalitních režimů, které mají podobu hnutí nacistických a fašistických. Proti nebezpečí komunismu se státy brání pomocí autoritářských režimů a oporu vidí právě ve fašismu a nacismu. Vypuknutí hospodářské krize po roce 1929 a neschopnost demokratických sil se s ní vyrovnat překlopí jazyček vah právě ve prospěch totalitních a autoritářských režimů.

Nejvíce ohrožené jsou státy, které poškodila mírová dohoda, tedy na prvním místě Německo. To ztratí Alsasko-Lotrinsko, je označeno za viníka války a musí platit obrovské reparace za válečné škody vítězným státům. Přesto Němci nepřijali myšlenku, že byli fakticky vojensky poraženi, a zanechalo to v nich touhu po odvetě. Po pádu císařství je republikánská demokracie slabá, málo atraktivní a příliš náročná, a tak ve chvíli nástupu hospodářské krize třicátých

let podléhá tento nejvzdělanější národ Evropy primitivnímu a vulgárnímu ideologovi a jeho hnutí, což je podivnost, kterou bez zkušenosti první světové války nevysvětlíme. Stejně zranění jsou Maďaři, kterým se rozpadnou jejich Uhry a polovina maďarsky mluvící populace se ocitne na území Československa, Rumunska, Rakouska a Jugoslávie.

Narůstá byrokratický aparát státu

Všechny státy v Evropě zažily obrovský nárůst vlivu státu na společnost a ekonomiku. Role státu v životě společnosti a jedince nejen v ekonomice, ale obecně, výrazně naroste, stejně jako byrokratický aparát státu, do něhož nastoupí nové elity – v řadě věcí efektivnější a méně opotřebované, ale také dravější, mocichtivější, majetkově méně saturované a otevřené dalším politickým, mocenským a společenským přeměnám. Znamená to také konec role evropských států jako věřitelů světa, dochází naopak k dramatickému zadlužení, a znamená to nástup nových velmocí, jako jsou Spojené státy, Japonsko.

České aspekty dopadů první světové války

Na závěr zmiňme české aspekty dopadů první světové války. Obyvatelé české země obojího jazyka, tedy Češi i čeští Němci, přinesli válce svoji daň krve a utrpení jako jiné evropské národy. Stačí na návších českých vesnic najít příslušnou pamětní desku, abychom zjistili, jak velice válka zasáhla každou českou obec, kolika rodin se dotkl pařát smrti, nemluvě o tom, kolik lidí zemřelo v důsledku španělské chřipky či na následky válečného strádání, podvýživy a dalších nemocí. V řadách rakousko-uherské armády bojovaly statisíce obyvatel českých zemí a padlo přes 138 000 mužů.

Příběh první světové války ale varuje před lehkovážností a nezodpovědností při rozlišování, zda, kdy a jak přistoupit k obraně svých hodnot a životů vojenskými prostředky. Příběh první světové války ale rovněž ukazuje, že génus Západu dokázal nakonec překonat i toto osudové selhání evropských elit a vytvořit společnost a civilizaci, jež je vzorem a útočištěm pro velkou část světa. Dějiny jsou otevřený proces a žádné trendy se v nich nenaplnují „mechanicky“ a „samy“. Stačilo málo a k hrůzám první světové války nemuselo dojít. Buďme proto bdělí a pečlivě dohlížejte, aby nás politické, mocenské a hodnototvorné elity nezatáhly do podobné tragédie.

Doc. PhDr. Tomáš Petráček Th.D.

Modlitba za oběti První světové války

Bože, tys nám poslal svého Syna, aby nám přinesl tvůj pokoj, a on za nás prolil svou krev, a tak přemohl naši lidskou zlobu. Proto ti s důvěrou svěřujeme naše bratry a sestry, kteří položili životy v bojích První světové války. Věříme, že je vysvobodíš ode všeho zlého a dáš jim svůj věčný mír. Prosíme tě i za ty, kteří byli hluboce zraněni v důsledku války jak na těle, tak na duchu. Zahlaď tyto bolestné rány. Prosíme tě za smíření zla, které se tímto hrozným konfliktem zrodilo. Odpusť našim předkům a pomoz nám usilovat o skutečný mír. Neboť ty žiješ a vládneš na věky věků. Amen.

Gender – hluboká nepravda jedné teorie

Slovo Mons. Dr. Vituse Huondera, biskupa v Churu, ke Dni lidských práv

Bratři a sestry v Kristu! V loňském slovu ke Dni lidských práv jsem připomněl, že lidská práva mají svůj základ v lidské důstojnosti. Tato se opět odvozuje od řádu stvoření a je daná Bohem. Letos bych tyto úvahy chtěl konkretizovat a vyjádřit se ke genderové ideologii, krátce gender. Určitě to nebude naposledy, protože se věřící ohledně této věci stále na mě obrazejí. Jsou zneklidněni státní výchovou jejich dětí ve prospěch genderismu a politickým napadáním manželství a rodiny.

Co znamená pojem „gender“?

Pojem „gender“ se odvozuje od latinského slova „genus“, jež se používá ke gramatickému vyjádření rodu. Zatímco pojem „pohlaví“ je ve smyslu biologickém, odvozeném od přirozenosti, má pojem „gender“ označovat „sociální pohlaví“. Toto je na „biologickém pohlaví“ nezávislé a znamená, že každý člověk si může sám svobodně zvolit své pohlaví a svou sexuální orientaci, jestli chce být mužem nebo ženou, jestli chce žít jako hetero-, homo-, bi- či transsexuál.

Co je cílem ideologie genderu?

Cílem genderu je, aby byla každá „sexuální identita“ rovnocenně akceptována. V tomto smyslu probíhá konkrétní společenské prosazování této ideologie kromě jiného údajnými právy stejnopohlavních párů na manželství a adopci dětí nebo skrze (homo-) sexualizaci dětí v mateřských a základních školách.

Jak je třeba genderismus chápat?

V první řadě jde o genderovou ideologii o zrovnoprávnění pohlaví na všech společenských úrovních. Například utlačování žen, jak se ještě dnes děje v některých společnostech a kulturách, je obviňováno právem. Neodpovídá rovnocennosti muže a ženy, jak je to stanoveno v řádu stvoření a rozvinuto v řádu spásy. Do té míry má genderová ideologie v sobě něco pozitivního. Ve skutečnosti se u této ideologie jedná o útok na manželství a rodinu jako na nosné struktury naší společnosti. Nespravedlnost ve vztahu pohlaví nelze odstranit popřením pohlavní polarizace. Proto církev genderovou ideologii odmítá. K tomu následující body:

Genderismus popírá řád stvoření

Stvoření člověka jako muže a ženy je Stvořitelův předpis. S tím nemůže a nesmí člověk hýbat. Zpráva o stvoření říká, že Bůh stvořil člověka v jeho „bipolaritě“: „Jako muž a ženu je stvořil.“ (Gn 1,27) Uzavírá se konstatacím, že všechno, celé stvořitelské dílo, bylo dobré, tím také stvoření člověka jako muže a ženy (srov. Gn 1,31).

Genderismus popírá přirozenost

Člověk existuje, dle řádu stvoření, jako muž a žena. Přírodovědecké poznatky nám říkají: Každá buňka jeho těla je buď mužská, nebo ženská. Tím dána jeho existence. Rozdílný kulturní ráz tuto polaritu jako muže nebo ženy neruší.

Genderismus je vědecky neudržitelný

Ačkoliv se genderismus odvolává na vědu, jeho základy nemohou vědě odolat. Mnozí renomovaní vědci výsledky „genderových studií“ vyvracejí. To, že existují ve společnosti psychické a fyzické poruchy identity pohlaví, ještě neznamená zrušení základních rozdílů mezi mužem a ženou.

Genderismus boří manželství a rodinu

Na to jsem již poukazoval. Manželství spočívá na vzájemném doplňování muže a ženy. Manželství a rodina jsou základní jednotky společnosti (srov. *Všeobecná deklarace lidských práv* z roku 1948). Jsou podmínkou pro udržení společnosti a jejího kulturního rozvoje. Předpokládají svazující a dlouhotrvající jednotu mezi mužem a ženou. Genderismus pohlíží na každou sexuální praktiku (homosexuální, lesbickou, bisexuální, transsexuální) jako na rovnocennou s heterosexuální. Všechny životní formy mají být oprávněny k „manželství“ a tím k umělé reprodukční formě a adopci dětí. Člověku je tímto způsobem vzata morální orientace pro správné užití jeho svobody, které ho uschopňuje k rodičovství, k úkolu matky nebo otce.

Genderismus poškozují ženu

Jak již bylo naznačeno, nemůže být neucta k ženě překonána smazáním rozdílů mezi mužem a ženou, ale také ne snažením se ženy o stejnost s mužem. Ženy je třeba si vážit zvláště také v jejich životních úlohách. Jejich výkon nesmí být poměřován jen jejím pracovním nasazením. Musí být spíše uznávána pro své mateřství, např. v daňovém právu nebo právu na penzi.

Genderismus poškozují muže

V boji o moc proti mužům stigmatizuje feministický genderismus muže jako „pachatele“ a ženě přiděluje roli „obětí“. Toto klišé dualismu neodpovídá realitě a poškozují identitu muže, stejně tak i jeho sebevědomí a pochopení pro druhé.

Genderismus poškozují děti

Dítě se musí rozvíjet ve stabilním manželství svých biologických rodičů. Ničení manželství a rodiny genderovou ideologií vede u dětí a

mládeže stále častěji k psychickým poruchám. Vytváří se státní náhradní struktury, které ale nemohou dát dětem a mládeži stejnou lásku a pocit bezpečí, jako je to v případě rodiny. Vy-dání dětí stejnopohlavním párům je okrádá o základ zdravého psychického vývoje. Nemorální sexuální osvěta ničí v dospívajícím každým jemností či takt.

Genderismus přebírá totalitární prvky

S velkou starostí církev sleduje, že ve veřejných diskusích a v médiích jsou stále více a více argumenty genderismu tolerovány. Kdo přemýšlí jinak, je vyřazen ze společnosti a musí počítat s právními sankcemi. Tímto způsobem jsou lidská základní práva ohledně náboženství a svobody projevu ztlačována.

Genderismus zatemňuje božský smysl lásky mezi mužem a ženou

Vztah Boha k člověku, Krista k Církvi, je v Písmu svatém vyjádřen řečí manželské lásky. Bůh miluje svůj lid jako ženich svoji nevěstu. Ježíš Kristus se své nevěstě, Církvi, z lásky vydal až k smrti na kříži. Nevěsta svého ženicha toužebně očekává. V živém vztahu ke Kristu a k Církvi mohou být rivalita, nepřátelství a násilí, jež zatěžují a deformují vztah mezi mužem a ženou, překonány. Tento pohled víry je právě genderismem zatemňován.

Podstata věci

Papež Benedikt XVI. řekl ve svém projevu před kolegiem kardinálů a kurií 21. prosince 2012 o genderismu: „Hluboká nepravda této teorie a v ní spočívající antropologická revoluce je zřejmá... Kde se svoboda tvoření stane svobodou sebe-sama-tvoření, je nutně popírán sám Stvořitel, a tím je nakonec také člověk jako Boží stvoření, jako obraz Boží ve svém vlastním bytí, zbaven důstojnosti. V boji o rodinu jde o samotného člověka. A je jasné, že tam, kde je popírán Bůh, se ruší i důstojnost člověka. Kdo obhájí Boha, obhájí i člověka.“

Vyzývám všechny věřící, aby svá společenská a politická práva a povinnosti vzali vážně, aby byla ve stvořitelském a vykupitelském řádu zakotvena důstojnost člověka vyjádřena také v právním řádu naší společnosti.

Za každé toto nasazení srdečně děkuji. Všechny a všechny poručím pod ochranu Mater divinae gratiae, Matky Boží milosti, a všem uděluji své biskupské požehnání.

*Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 1/2014*

Překlad podle Světla 7/2014

MLADÝM

Pohlazení

Když jsem byl ještě malý kluk, byl tatínek jeden z mála v našem okolí, co měli telefon. Vybavuji si tu krásně naleštěnou skříňku, co visela na zdi. Lesklé sluchátko měla zavěšené po straně. Ještě jsem k telefonu nedosáhl, ale fascinovalo mě, když do něj maminka mluvila.

Pak jsem objevil, že tam někde v té báječné věci bydlí nějaká úžasná osoba. Jmenovala se „Informace, Prosím“ a zřejmě neexistovalo nic, co by nevěděla. Informace, Prosím uměla dodat telefonní číslo kohokoli, a také správný čas.

Moje osobní zkušenost s tím géniem v krabičce nastala jednoho dne, když byla maminka na návštěvě u sousedky. Hrál jsem si ve sklepě u ponku a pořádně jsem se praštil kladivem do prstu. Strašně to bolelo, ale nemělo smysl, abych brečel, protože doma nebyl nikdo, aby mě utěšoval.

Chodil jsem po domě, cucal jsem si bolavý prstíček, ve kterém to cukalo, až jsem přišel ke schodišti. Telefon! Rychle jsem si doběhl do předsíně pro stoličku a přitáhl jsem si ji k zábradlí. Vylezl jsem, vyvěsil jsem sluchátko a přidržel jsem si je u ucha. „Informace, Prosím“ řekl jsem do mluvítko, které jsem měl zrovna nad hlavou. Jednou nebo dvakrát to kliklo a tichý jasný hlas mi řekl do ucha: „Informace“, „Bouchl jsem se do prstu...“ bulil jsem do telefonu a po tváři se mi hruly slzy jako hrachy, když jsem měl konečně posluchače.

„Copak maminka není doma?“ ozvala se otázka. „Nikdo není doma jenom já,“ vzlykal jsem. „Teče ti krev?“ zeptal se hlas. „Ne,“ odpověděl jsem. „Uhodil jsem se do prstu kladivem a ono to bolí.“ „Můžeš si otevřít ledničku?“ zeptala se. Řekl jsem, že ano. „Tak si odštipni kousek ledu a přidrž si ho u prstu,“ řekl hlas.

Nu a potom jsem volal „Informace, Prosím“ na všechno. Žádal jsem informace ze zeměpisu, a ona mi řekla, kde je Filadelfie. Pomohla mi s matematikou. Řekla mi, že ochočená deňka, tedy něco jako veverka, kterou jsem si den před tím přinesl z parku, bude jíst ovoce a oříšky.

A pak se stalo, že umřel Péťa, náš milovaný kanárek. Zavola jsem „Informace, Prosím“ a sdělil jsem tu smutnou novinu. Poslouchala, a pak říkala takové ty věci, co říkají dospělí dětem, aby je uchlácholili. Ale mě to neutěšilo. Zeptal jsem se jí: „Čím to je, že ptáčky mají tak krásně zpívat a přinášet radost do rodin, jenom proto, aby pak skončili jako hromádka peří na dně klece?“

Musela cítit, jak strašně mi na tom záleží, protože tiše řekla: „Wayne, pamatuj si jednou pro vždycky, že jsou i jiné světy, kde se zpívá.“ Tak nějak se mi ulevilo.

A pak jsem byl zase jednou u telefonu: „Informace, Prosím.“ „Informace,“ řekl ten hlas, který už jsem dobře znal. „Jak mám správně napsat fix?“ zeptal jsem se.

Tohle všechno se událo v malém městečku na pacifickém Severozápadě. Když mi bylo devět, přestěhovali jsme se přes

celou Ameriku do Bostonu. Moje přítelkyně mi moc chyběla. „Informace, Prosím“ patřila k té skřínce z leštěného dřeva tam doma, a nějak mne ani nenapadlo, že bych mohl vyzkoušet ten aparát, který trůnil na stolku v předsíni a leskl se novotou. Ale i když se ze mne stal teenager, vzpomínky na ty moje dětské konverzace mě nikdy docela neopustily.

V okamžicích pochybnosti a zmatků jsem si moc často vyvolával ten až nadzemsky vyrovnaný pocit bezpečí, který jsem tehdy mival. Teď jsem teprve dokázal ocenit, jak byla trpělivá, chápající a laskavá, když trávila svůj čas s malým klukem.

O pár let později, když jsem letěl na Západ na univerzitu, přestupoval jsem v Seattlu na jiné letadlo a měl jsem asi půl hodinky čas. Asi patnáct minut jsem tefonicky mluvil se sestrou, která se tam přestěhovala. A pak, skoro bez přemýšlení, jsem vytočil číslo ústředny našeho starého bydliště a řekl jsem: „Informace, Prosím.“

A jako zázrakem jsem uslyšel ten tichý, zřetelný hlas, který jsem tak dobře znal. „Informace.“ Vlastně jsem nic takového neplánoval, ale najednou se slyším, jak říkám: „Mohla byste mi, prosím, říct, jak se správně napíše fix?“

Nastala dlouhá pomlka. A pak následovala tiše pronesená odpověď: „Tak bych řekla, že se ten prstíček mezitím už zahojil.“

Zasmál jsem se. „Tak jste to opravdu vy,“ řekl jsem. „To bych rád věděl, jestli máte vůbec představu, jak moc jste pro mne v té době znamenala?“

„To bych ráda věděla,“ řekla ona, „jestli máte vy tušení, jak moc vaše volání znamenalo pro mne. Já sama nemám děti a těšila jsem se na každé vaše zavolání.“ Řekl jsem jí, jak často jsem na ni za ta léta myslel, a zeptal jsem se, zda se mohu zase ohlásit, až přijedu navštívit sestru.

„Prosím, udělejte to,“ řekla. „Prostě řekněte, že chcete Sally.“ Tři měsíce na to jsem byl nazpátek v Seattlu. Na „Informacích“ byl jiný hlas. Ptal jsem se po Sally. „Jste přítel?“ řekla slečna v ústředně. „Ano, docela starý přítel,“ odpověděl jsem. „Je mi líto, že vám musím říct něco takového,“ odpověděla ona. „Sally už pracovala posledních pár let na částečný úvazek, protože byla nemocná. Je to pět týdnů, co umřela.“

Ale než jsem mohl zavěsit, řekla: „Počkejte minutku, neříkal jste, že se jmenujete Wayne?“ „Ano,“ odpověděl jsem. „No ovšem, Sally tu pro vás nechala vzkaz, pro případ, že byste zavola. Já vám to přečtu.“

Ta poznámka zněla takhle: „Řekněte mu, že jsou jiné světy, kde se zpívá. On už bude vědět, co myslím.“ Poděkoval jsem a zavěsil. Věděl jsem, co měla Sally na mysli.

Nikdy nepodceňujte to, jak můžete zapůsobit na ostatní.

Podarilo se vám dnes někoho zlehka pohlédit na duši?

Zaslal John Novotný z Kanady

Sv. Jan Pavel II. O rodině

V roce 2014 si připomínáme 20. výročí roku rodiny vyhlášeného Organizací spojených národů Česká biskupská konference vyhlásila rok 2014 Rokem rodiny

Svatý Jan Pavel II. byl ve službě Božímu lidu papežem rodiny. On sám jednou řekl, že by chtěl být připomínán jako papež rodiny.

Je nutné, aby manželé od samého počátku žili se srdcem i myšlenkami obrácenými k Bohu, „od něhož mají původ všechny rody na nebi i na zemi,“ aby jejich otcovství a mateřství z tohoto pramene čerpala sílu k neustálému obnovování se v lásce.

Manželství - jako svátost - je smlouva osob uzavřená v lásce. A lásku může prohlubovat a chránit jedině Láska, ta Láska, která je nám „vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (Řím 5,5)

Láska působí, že se člověk realizuje prostřednictvím upřímného darování se: milovat znamená dávat a přijímat to, co nelze ani koupit ani prodat, ale jen si svobodně a vzájemně darovat.

Láska, které apoštol Pavel věnoval velepíseň v 1. listě Korinťanům - láska, která je „shovívavá,“ „dobrosrdečná“ a „všechno vydrží“ - je jistě láska náročná. Ale právě v tom je její krása.

Slova manželského souhlasu stanoví podstatu společného dobra manželského páru a rodiny. Především společné dobro manželů: lásku, věrnost, úctu, trvání jejich svazku až do smrti: „po všechny dny života“.

Dar je samozřejmě „pro druhé“ a to je nejdůležitější rozměr civilizace lásky. Civilizaci lásky samozřejmě odporuje takzvaná „volná láska“, která je ještě nebezpečnější tím, že bývá běžně představována jako plod „pravdivého“ citu, zatímco ve skutečnosti lásku ničí. Kolik rodin se rozpadlo právě kvůli „volné lásce“!

Je nutné se modlit za to, aby manželé milovali své povolání, i když se cesta stane obtížnou nebo se na ní objeví úzké a strmé úseky, které se zdají nepřekonatelné. Je nutné se modlit, aby i tehdy zůstali věni své smlouvě s Bohem.

Ale také musí dojít uznání cenné svědectví oněch manželů, jejichž partner je opustil, ale oni silou víry a křesťanské naděje nenavázali žádné nové spojení. Také tito manželé vydávají opravdové svědectví věrnosti, jaké dnešní svět tak velice potřebuje.

Modlitba za rodiče

Nejsvětější Panno, pomáhej všem manželům, aby vnímali velikost svého poslání. Ať otcové a matky s pohledem upřeným na nazaretskou Rodinu touží po dětech a snaží se je přijímat s velkou úctou k jejich vlastním osobnostem. Nezištná láska ke každé lidské bytosti ať je hybnou silou při budování civilizace, která je hodna tohoto označení.

Sv. Jan Pavel II.

Sv. Jan XXIII. O radosti a nejen o ní

Dobrotivý, upřímný a srdečný úsměv musí vždy kvést na mých ústech; neztrácím hlavu při myšlence na to, co se vše může stát, ani neklesám na duchu kvůli hořkostem života.

Nemůžeme dát pokoj lidem, jestliže nebudeme mít pokoj v sobě, tj. pokud každý z nás v sobě neuspořádá vše tak, jak to chce Bůh.

Musíme se snažit o naši radost, abychom obdrželi v usebranosti svého ducha a praktikovat usebranost, aby vzrůstala radost.

Jestliže chcete udělat radost vašemu srdci, snažte se umrtvovat váš jazyk.

Když se nebudeme brát příliš vážně, život bude o mnoho krásnější.

Mladým stačí připomenout, že svět existoval už před nimi a starým zase, že s nimi svět nekončí.

Velká a silná duše nikdy nepadne za oběť smutku, dokonce ani ve chvíli velkého trápení.

Život, který mi zbývá, chce být jen radostnou přípravou na smrt.

Sv. Jan XXIII.

Připravila Soňa Šlosarová, Česká republika

Living the Eucharist

In the last catechesis I emphasized how the Eucharist introduces us into real communion with Jesus and his mystery. Now let us ask ourselves several questions that spring from the relationship between the Eucharist that we celebrate and our life, as a Church and as individual Christians.

How do we experience the Eucharist? When we go to Sunday Mass, how do we live it?

Is it only a moment of celebration, an established tradition, an opportunity to find oneself or to feel justified, or is it something more?

There are very specific signals for understanding how we are living this, how we experience the Eucharist, signals that tell us if we are living the Eucharist in a good way or not very well.

The first indicator is our way of looking at or considering others. In the Eucharist, Christ is always renewing his gift of self, which he made on the cross.

His whole life is an act of total sharing of self out of love; thus, he loved to be with his disciples and with the people whom he had a chance to know. This meant for him, sharing in their aspirations, their problems, what stirred their soul and their life.

Now we, when participating in holy Mass, we find ourselves with all sorts of men and women: young people, the elderly, children, poor and well-off, locals and strangers alike, people with their families and people who are alone

But the Eucharist which I celebrate, does it lead me to truly feel they are all like brothers and sisters? Does it increase my capacity to rejoice with those who are rejoicing and cry with those who are crying?

Does it urge me to go out to the poor, the sick, the marginalized? Does it help me to recognize in theirs the face of Jesus?

We all go to Mass because we love Jesus and we want to share, through the Eucharist, in his passion and his resurrection. But do we love, as Jesus wishes, those brothers and sisters who are the most needy?

For example, in Rome these days we have

seen much social discomfort either due to the rain, which has caused so much damage to entire districts, or because of the lack of work, a consequence of the global economic crisis. I wonder, and each one of us should wonder: I who go to Mass, how do I live this?

Do I try to help, to approach and pray for those in difficulty? Or am I a little indifferent? Or perhaps do I just want to talk: did you see how this or that one is dressed? Sometimes this happens after Mass and it should not!

We must concern ourselves with our brothers and sisters who need us because of an illness, a problem.

Today, it would do us such good to think of these brothers and sisters of ours who are beset by these problems here in Rome: problems that stem from the grave situation caused by the rain and social instability and unemployment. Let us ask Jesus, whom we receive in the Eucharist, to help us to help them.

A second indication, a very important one, is the grace of feeling forgiven and ready to forgive.

At times someone may ask: "Why must one go to Church, given that those who regularly participate in holy Mass are still sinners like the others?" We have heard it many times!

In reality, the one celebrating the Eucharist doesn't do so because he believes he is or wants to appear better than others, but precisely because he acknowledges that he is always in need of being accepted and reborn by the mercy of God, made flesh in Jesus Christ.

If any one of us does not feel in need of the mercy of God, does not see himself as a sinner, it is better for him not to go to Mass!

We go to Mass because we are sinners and we want to receive God's pardon, to participate in the redemption of Jesus, in his forgiveness.

The "confession" which we make at the beginning is not "*pro forma*" it is a real act of repentance! I am a sinner and I confess it,

this is how the Mass begins! We should never forget that the Last Supper of Jesus took place "on the night he was betrayed" (1 Cor 11:23).

In the bread and in the wine which we offer and around which we gather, the gift of Christ's body and blood is renewed every time for the remission of our sins. We must go to Mass humbly, like sinners and the Lord reconciles us.

A last valuable indication comes to us from the relationship between the Eucharistic celebration and the life of our Christian communities. We must always bear in mind that the Eucharist is not something we make; it is not our own commemoration of what Jesus said and did. No. It is precisely an act of Christ!

It is Christ who acts there, who is on the altar. It is a gift of Christ, who makes himself present and gathers us around him, to nourish us with his word and with his life.

This means that the mission and the very identity of the Church flows from there, from the Eucharist, and there always takes its shape.

A celebration may be flawless on the exterior, very beautiful, but if it does not lead us to encounter Jesus Christ, it is unlikely to bear any kind of nourishment to our heart and our life. Through the Eucharist, however, Christ wishes to enter into our life and permeate it with his grace, so that in every Christian community there may be coherence between liturgy and life.

The heart fills with trust and hope by pondering on Jesus' words recounted in the Gospel: "he who eats my flesh and drinks my blood has eternal life, and I will raise him up at the last day" (Jn 6:54).

Let us live the Eucharist with the spirit of faith, of prayer, of forgiveness, of repentance, of communal joy, of concern for the needy and for the needs of so many brothers and sisters, in the certainty that the Lord will fulfill what he has promised us: eternal life. So be it!

By Pope Francis

From general audience St. Peter's Square

Picturesque Regions of Ancestral Homeland

South Bohemia 3

Tábor

Even though we might have visited this patriarchal town in the past, we shall explore it once again in order to fully appreciate the impact it had upon the history of Bohemia.

A military camp which was established at this southern location in 1420 by the Hussite refugees from Prague, grew into the town of Tábor, named after the Biblical mountain where Christ's Transfiguration took place. Radical Hussite reformers became known as Taborites. They fought many battles throughout Bohemia, but were finally defeated in 1434 at the Battle of Lipany.

Today the town of Tábor retains its narrow streets and alleyways which resemble ancient labyrinths. The town lies between fortified walls, the Lužnice river, and the pond called Jordán. On the main square, (Žižkovo náměstí) there stands the town hall dating back to 1440-51. Inside the Grand Hall with magnificent net vaulting we find the Hussite Museum displaying original Hussite weaponry. Church of the Transfiguration features a beautiful Baroque pulpit while the church itself was built in Neo-Gothic style. There is also an unusual vault over the presbytery and a tall bell tower which offers a panoramic view of the town. There are two houses in the old town which deserve visitors' attention, the Škoch House which exemplifies one of the finest Gothic-Renaissance architecture in Bohemia, while the Ctibor House is a magnificent example of the late Gothic style built in 1532. Last, but certainly not least there is the monument to the Hussite military leader Jan Žižka. His statue was officially unveiled in 1877, but because it was badly cast, it had to be recast in 1884.

České Budějovice

Founded by Přemysl Otakar II. in 1265, the town of České Budějovice (Budweis) soon became the stronghold of royal power in South Bohemia. Early during the 13th and 14th centuries it acquired two stately churches and sturdy town walls. Spared during the Thirty Years' War, it was subsequently destroyed by the great fire of 1641. Today, this capital of South Bohemia is an important industrial center, due mainly to its internationally renowned Budvar Brewery. Náměstí Přemysla Otakara II. bears the name of the town's founder. The huge square is surrounded by arcaded houses built mostly during the Middle Ages. Now, after numerous alterations by their German owners, the houses feature beautiful Renaissance and Baroque façades. At the center of the square stands the Samson's Fountain, built in 1721, with a sculpture of Samson and the lion. For a while it was the only source of water for the entire town's population. The southwest corner of the town square is occupied by a Baroque, white and blue town hall (radnice) with three towers. Allegorical statues of Providence, Justice, Wisdom and Honesty stand on the roof. On top of the tallest tower is a statue of the Czech lion, and on the left side is the medieval standard ell measure (the "fore - arm") used by tailors in measuring sewing fabric.

Other landmarks and town oddities include Dominican Monastery and Church of the Offering of the Virgin Mary, Cathedral of St. Nicholas, Gothic - Renaissance Black Tower formerly functioning as a belfry and the town's observation tower and a smaller tower dating back to 14th century which served as a prison and a torture chamber with an "Iron Maiden", an instrument of torture whose embrace would crush the prisoner to death.

Finally there are Masné krámy (Butchers' Market), converted into a large restaurant, and Budvar Brewery, the most popular tourist attractions that the town of České Budějovice has to offer.

Strakonice

In the 19th century Strakonice was a textile manufacturing town and center of the woollen industry. It became most famous for making fezzes. At one point nearly 5 million a year were being exported to Turkey, India, Arabia and Egypt. Another products made in this town are Czech bagpipes (dudy), a musical instrument which differs considerably from bagpipes made in Scotland. The International Bagpipe Festival which takes place in Strakonice every August attracts large numbers of bagpipe players and spectators.

Situated at the confluence of the Otava and Volyňka rivers, Strakonice has a 13th century castle, one of the oldest stone buildings in the Czech Republic. Until 1694 this was the headquarters of the Knights of St. John in Bohemia. The castle still features original Gothic details seen in the cloisters and portico of the adjacent Church of St. Procopius. The Regional Museum in the castle displays fezzes, bagpipes and motorcycles which are also made in town. In the town itself, the main square (Velké náměstí) has a couple of beautifully decorated buildings such as the town hall (radnice) and a bank.

Since we have already visited the ruins of Rabí, which is only about 12 miles from Strakonice, we shall continue our peregrinations in a different direction.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
International Bagpipe Festival
in Strakonice*

